Cristian Boariu
„Trăind pe pământ mai aproape de cer…1
Deva, 2014
Cristian Boariu
© Cristian Boariu, cristiboariuginail.com
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloace, cu excepţia unor extrase pentru recenzii de cărţi, fără permisiunea prealabilă, în scris, a autorului.
„Trăind pe pământ mai aproape de cer…"
Design coperta: Tiberiu Paliuc, tiberiupaliuc@gmail.com
ISBN: 978 – 973-0-16648 – 4
Tiparul executat la
S.C. EXODOS INTERMED S.R.L. Deva Str. Ion Creangă P.T. 28
CUPRINS
Prefaţă… 5
Despre Cel care a venit pe pământ pentru a ne apropia de cer… 7
Suferinţa lor pentru bucuria noastră… 9
Cum L-am primit pe Iisus şi ce ne-a adus El?… 13
Întrebări simple în aşteptarea unui împărat simplu… 15
Drumul speranţelor spulberate… 19
Ce înseamnă pentru tine Iisus?… 23
Despre cei care au trăit pe pământ pentru… pământ… 25
Noi suntem oameni de treabă… 27
Spre Canaan, dar cu Egiptul în inimă… 29
Când îţi lipseşte un (singur) lucru… 35
Cum a căzut Samson bacalaureatul la toate materiile? 39
Despre cei care au trăit pe pământ pentru cer… 43
Noe – un sfânt după care Dumnezeu închide uşa… 45
Cum să trăieşti în casa lui Naaman?… 49
Neemia – omul care schimbă paharul cu o mistrie… 53
Trăind pe pământ mai aproape de cer… 57
Un pianist orb… 59
După 33 de ani… 63
Mario din Nistria… 67
Generaţia de azi… 71
Profilul de Facebook… 75

„Sunt aici…”… 79
Cum să-ţi creşti copiii în pustie?… 81
Paradoxul creştinismului actual… 85
Nevoia de „Ane” şi „Samueli”… 87
În dragostea dintâi… 91
Lucruri bune, dar fără valoare… 95
Nu aştepta… 97
Am un vis… 99
„Succes în slujire!”… 101
Fugiţi…!… 103
Binecuvântări pentru zilele care ne-au mai rămas… 105
„Trăind pe pământ mai aproape de cer…”

PREFAŢĂ

Cu o educaţie creştină solidă, primită pe Stânca pe care şi-a găsit părinţii la venirea lui pe lume, trăindu-şi copilăria, adolescenţa şi prima parte a tinereţii sub bogăţia de har, pe care Dumnezeu o revarsă peste familiile cu mulţi copii, cu o soţie dăruită de Dumnezeu şi care-i este sprijin deosebit, Cristi Boariu se află acum la momentul care este imediat următor startului. Care start? Acela în urma căruia a pornit alergarea spre slujirea celor pe care atât de mult i-a iubit Dumnezeu, în Numele lui Christos.

Vrei cugetări profunde asupra unor trăsături ale creştinismului contemporan? Te îndemn să citeşti cugetările acestea.

Doreşti să petreci câteva momente acompaniat de farmecul limbajului apuselor nopţi de veghe? Deschide cartea!

Vrei să te întâlneşti cu o analiză îndrăzneaţă a unor secvenţe de viaţă creştină pe care le-ai trăit până acum sau le vei trăi? Nu lăsa cartea aceasta să treacă pe lângă tine…

Cristian Boariu

Pentru mine orice moment de părtăşie cu Cristi Boariu a fost marcat de minunata prezenţă a lui Dumnezeu. Dacă trăieşti în preajma tânărului acestuia, cheamă-l la părtăşie, nu va veni niciodată singur pentru că Domnul este cu el!

— *Semnat Profesor Virgil Dragan* (*fost cadru universitar*, *Pastor Evanghelist Misionar*, *fost responsabil al Departamentului de Tineret al Prison Fellowship România*, *rob al Domnului*).

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…”

Despre Cel care a venit pe pământ pentru a ne apropia de cer

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…”

Suferinţa lor pentru bucuria noastră

Sărbătoarea bucuriei are în umbra ei, nevăzută de mulţi, amprenta suferinţei şi prezenţa durerii. Oameni care au avut în viaţa lor diferite evenimente, la care nu tocmai au jubilat, ci la care au plecat capul, au înţeles chemarea şi au mers mai departe, pentru că erau pocăiţi. Nu penticostali, nici baptişti, nici colindători, ci pocăiţi…

De-a lungul vremurilor, avem numeroase exemple care ne stau ca mărturie, dar cele mai importante care au schimbat radical sensul omenirii, luate în ordine cronologică, sunt:

Maria – schimbări dureroase: probabil, ca şi orice altă fată, îşi imagina şi ea o prietenie fără griji, o logodnă cu felicitări, o casă la ţară cu flori în faţă, pe care să le ude în fiecare zi, o viaţă fără prea multe probleme…

Ce a avut în schimb…? O prorocie care putea să o coste uciderea cu pietre, dacă era prinsă, o relaţie dusă cu frică de pe o zi pe alta, o naştere în grajd şi o fugă prin Egipt.

Câte fete şi-ar dori o astfel de „voie a Tatălui” pentru ele, în zilele noastre…?

Iosif, chemare dureroasă: să te păstrezi curat şi să vezi că logodnica ta e însărcinată, asta înainte ca să te „liniştească” Îngerul Domnului… Să duci o relaţie mai prin umbră, nu din cauza duplicităţii tale, ci pentru că, chemarea Domnului uneori e dureroasă… Să ştii că Iisus e la un pas de a intra în lume şi trebuie să te lupţi ca să îi asiguri un minimum de condiţii la un han, iar ei să îţi închidă uşa în faţă… să îi oferi soţiei tale, în locul unui spital matern, un grajd, după aproximativ 130 km de drum parcurs… Poate chiar să te întrebi dacă toate mesajele îngerilor au fost autentice, când vezi ce grea e voia Lui… Dureros, nu…?

Iisus, misiune dureroasă: „dacă s-ar fi născut în palatul lui Irod, tot ar fi fost o prea mare smerenie, faţă de slava ce a lăsat-o în cer”, spunea cineva.

A avut, probabil, o copilărie dureroasă. Cuiele şi lemnul din tâmplărie, cu siguranţă, îi aminteau zilnic de finalul misiunii… Nu a avut studii mari, însă la doisprezece ani punea întrebări în Templu, iar oamenii învăţaţi nu găseau răspunsuri… Nu a terminat Facultatea de Medicină la Cluj, sau la Timişoara, însă El tămăduia bolnavii cu o experienţă şi o milă ieşită din obişnuit… Şi-a părăsit părinţii la 30 de

ani, parcă neînţeles… Şi-a ales 12 oameni simpli, pe care i-a învăţat timp de 3 ani şi jumătate că viaţa de creştin înseamnă slujire, că până să fie „peşti în mreajă" s-ar putea să treacă ani, nu doar o noapte… Din cei 12 ucenici, unul L-a vândut pe aproximativ 360 de RON, iar ceilalţi L-au părăsit în momentele cele mai grele, şi doar cel ce a înţeles iubirea (adică Ioan) L-a însoţit până la cruce… S-a născut într-un loc fără apă şi fără mâncare, şi a murit tot într-un loc asemănător, deşi avea cel mai mare drept la apă, întrucât El crease izvoarele…

Vă doresc ca atât Sărbătoarea Naşterii, cât şi cea a Patimilor şi a învierii Domnului Iisus să vă facă să înţelegeţi că nu diversele mâncăruri şi băuturi de pe masă contează, ci lacrimile de recunoştinţă! *Să treceţi pe la iesle, dar nu cumva să rămâneţi doar acolo… Să nu vă mulţumiţi cu un Iisus în iesle, pe care* II *vizitezi o dată pe an, şi atunci te bucuri că e „bebeluş" şi nu îţi poate spune de păcat… Nu! mai bine întoarceţi-vă pe un alt drum, ca magii, pentru că întâlnirea cu Iisus vă schimbă viaţa, vă duce cu El pe la Iordan, apoi pe la Gheţismani, şi apoi pe la cruce… Şi dacă totul s-ar încheia aici, bucuria ar fi tot moarte. Însă, a fost şi o înviere, şi dacă trăim frumos, ca în timpul zilei, vom ajunge şi noi la ea…*

Bucuraţi-vă… acceptând voia Tatălui în viaţa voastră!

Cum L-am primit pe Iisus şi ce ne-a adus El?

L-am primit pe Iisus cu o uşă închisă… Refuzul hangiului nu reprezintă nimic altceva decât refuzul pământenilor. Aveam noi treburile noastre. Aveam chefurile noastre de dincolo de uşă, pe care nu am fi dorit ca El să ni le strice. Aveam ascunzişurile noastre, patimile şi orice altceva ce se putea face în spatele unei uşi închise…

Apoi, L-am primit pe Iisus cu miros de grajd…

Păcatul întotdeauna miroase greu, deşi mulţi încearcă să ascundă acest miros în spatele câtorva jeturi de parfum de marcă. Cu mizerie şi miros de păcat L-am întâmpinat, iar El a acceptat fără refuz, şi asta L-a dus pe cruce…

L-am mai primit pe Iisus cu săbiile ascuţite… Irodul de altă dată n-avea nevoie de concurenţă, de subordonare, la fel cum sunt mulţi din zilele noastre, care sunt şi gata de harţă, nemulţumiţi, puşi mereu pe ceartă. Nicio ţară nu şi-ar întâmpina Salvatorul în acest fel, dar noi, pământenii, ne-am mândrit cu asta. Au murit mulţi copii atunci, şi mor şi astăzi…

Ce ne-a adus El? Niciun pământean nu ţi-ar mai da ceva, nu ţi-ar salva viaţa de la moarte dacă îi închizi uşa în faţă, dar El, un

„nepământean", ne-a adus o uşă deschisă spre mântuire! Ne-a spus că e gata să stea, să bată la uşile închise, pentru ca să ne facă să înţelegem că nu prăjiturile şi sucul dau rost unei cine, ci prezenţa Lui!

Noi L-am primit cu miros de grajd, iar El ne-a adus miros de cer! Ne-a spus că de-L vom urma, ne va duce acolo unde păcatul nu mai există. Unde totul e curat. Unde miroase a sfinţenie…

Iar în loc de săbii, El ne-a adus pace! De fapt, pe „certificatul" Lui de naştere scrie şi *Domn al Păcii*. Că poţi avea orice de pe lumea asta, dacă n-ai pace, e în zadar…

Văd azi familii care se trezesc cu pace şi adorm cu pace, pentru că El le e Tată!

Nu uitaţi că îl cheamă şi *Emanuel* (tare înseamnă Dumnezeu *este cu noi*!). împăraţii nu umblă cu noi, primarii, de cele mai multe ori, nu au timp de cei ce sunt sub autoritatea lor, dar El, Dumnezeu, S-a făcut copil, şi a trăit printre noi…

Vă doresc să umblaţi cu El mereu, nu pentru o lună de decembrie, cu lumini artificiale, ci pentru un an întreg, cu lumina Lui!

Şi dacă nu L-aţi primit încă, treceţi pe la iesle! *Dar nu vă opriţi acolo, ci urmaţi-L, că va trece pe străzile voastre, va fi printre săraci şi cei nebăgaţi în seamă… Veţi afla apoi că a urcat într-o zi Calvarul şi a cerut apă de pe cruce, a murit, dar a şi înviat*!

Şi nu peste multă vreme va veni… Şi atunci, cu adevărat, vom sărbători împreună!

Întrebări simple în aşteptarea unui împărat simplu

Multora le place să fie intervievaţi, mai ales dacă e un eveniment important la care participă. Aşadar, haideţi, pentru câteva minute, să ne apropiem cu „mijloacele de filmare şi înregistrare" de azi, de mulţimea care aştepta intrarea împăratului în Ierusalim, şi să le punem câtorva dintre participanţi, trei întrebări simple… pentru că împăratul care intră e unul simplu…

1. *Ce pregăteşti pentru împăratul*?

(*O întrebare pe care am putea să o adresăm celor doi ucenici care au fost trimişi de Domnul să pregătească măgăruşul*).

Puteau să se scuze, zicând: „*Doamne, avem aici de făcut vindecări, minuni, toată ziua suntem implicaţi în lucrare, şi TU ne trimiţi chiar şi pe noi să umblăm să aducem un măgăruş*???"

Ştiţi ce mi se pare ciudat? Că trăim vremuri când ne înghesuim la amvoane, la solouri în faţă, undeva unde să putem fi văzuţi că

suntem „în lucrare”, şi tot mai puţini oameni merg să facă lucrurile simple, lucrurile care cer „aplecare”, smerenie, jertfa (o vizită la bolnavi, o grădină săpată la o soră bătrână din sat, o mâncare dusă unor copii orfani…).

2. Cât te costă intrarea Lui?

(*O întrebare pe care am putea să o punem celor din mulţime*).

Unii rup ramuri din copac. Ce uşor lucru! Alţii îşi aştern hainele pe jos şi acceptă să fie călcate în picioare de un măgăruş, într-o vreme când nu erau maşini automate şi detergent pentru a le spăla imediat.

Citeam despre nişte tineri creştini din Egipt care, în luna decembrie a anului trecut, şi-au „petrecut” Sărbătoarea Naşterii Mântuitorului, fiind torturaţi câte 8 ore cu electrozi pe zonele cele mai sensibile ale corpului. O sărbătoare care i-a costat… Mă gândeam că Sărbătoarea Intrării lui Iisus în Ierusalim sau Sărbătoarea Patimilor Lui îi costa la fel de mult şi pe alţi creştini din anumite colţuri ale lumii…

Stimate cititor, a intrat Iisus în inima ta…? Dacă da, te-a costat ceva intrarea Lui…?

Împăraţii romani intrau pe car de aur, înconjuraţi de soldaţi care purtau trofeele cuceririlor. Iisus era înconjurat de orbi, şchiopi, ţărani din Galileea, ucenici simpli, şi, diferit de oricare alt împărat, Iisus plângea…

Ştiţi pentru cine? Pentru oamenii care „rup ramuri din copaci”, care se mulţumesc cu o duminică la biserică, cu un capitol din Biblie citit o dată la câteva zile, cu ceva ieftin…

Are motive Iisus să plângă pentru tine…? Dacă „preţul” relaţiei tale cu El în fiecare zi e ieftin, probabil că ar trebui să plângi tu, nu împăratul…!

A treia întrebare, şi poate cea mai importantă: 3. *Dacă azi strigi „Osana!”, ce vei face în următoarele zile*?

Probabil că şi Iuda era alături de ucenici în mulţime şi striga „Osana!”. Dar, după numai câteva zile, a făcut comerţ cu împăratul… pe o sărutare…

Îmi imaginez cum Petru jubila bucuros că, în sfârşit, împăratul îşi ia tronul „în primire” (aşa cum, în mod greşit, credeau ei). Cu siguranţă, se gândea el, un loc la guvernare era asigurat şi pentru el. Însă, când visele i s-au năruit, când în curtea marelui preot i se spune că „*şi vorba te dă de gol*”, acesta se jură că nu cunoaşte pe „Omul

acesta"... (Matei 26: 73 – 74)

Care sunt aşteptările tale de la Iisus? E atât de uşor să strigi „Osana!" când frigiderul e plin, când salariul intra în cont în data de 15 a lunii, fără întârziere, când copiii sunt sănătoşi... Numai că, ce vei mai striga când El va zice: „*Harul Meu îţi este de-ajuns*!", fiind bolnav...? Ce vei face când copilul îţi va fi la reanimare, când va trebui să înţelegi că şi suferinţa, e parte din modelarea pe care împăratul o are pentru noi...

Îmi doresc o intrare a împăratului care să mă coste... îmi doresc să n-aibă Iisus motive deplâns, ci să plâng eu...

Şi, nu în ultimul rând, îmi doresc ca, dacă azi strig „Osana!", să nu strig mâine „Răstigneşte-L!", pentru că El e împăratul, pentru că merită Osanale!

Drumul speranţelor spulberate...

Într-o după-masă târzie, doi dintre ucenici au ieşit din Ierusalim dezamăgiţi... Aveau înainte 11 kilometri de mers pe jos, o distanţă parcă menită să cuprindă în ea reluarea tuturor evenimentelor din acele zile tulburi de praznici. Vorbeau între ei despre ceea ce putea fi şi nu a fost. Despre ceea ce au voit să vadă şi nu au văzut. Întrebările ce şi le puneau unul altuia erau întrebări fără răspuns...

Deodată li s-a alăturat un alt trecător. Părea că nu cunoaşte nimic din cele întâmplate. Cleopa îi spune străinului despre Iisus. „*Noi trăgeam nădejde... Noi credeam că El ne va izbăvi de romani. Noi aşteptam altceva de la El, nu să moară pe cruce, răstignit de mai marii noştri... Unii zic că nu mai e în mormânt. Suntem trişti, nu mai ştim ce să credem. Speranţele noastre s-au schimbat în dezamăgiri crunte...*"

Începu El să le vorbească... Drumul spre Emaus parcă s-a scurtat. Vorbirea Lui era ceva aparte... Le spuseră despre adevăratul plan al lui Iisus din Nazaret. Despre prorociile ce le ştiau pe de rost, dar pe care nu le înţelegeau...

„*Oh, ce păcat, că ne apropiem de Emaus... Dar poate totuşi va intra în casă cu noi... Poate îşi va continua vorbirea şi la cină...*"

A început părtăşia de la masă. Atitudinea Lui, vorbirea Lui parcă le era cunoscută... Trebuie să-L mai fi întâlnit undeva... împărţirea pâinii, binecuvântarea rostită de El parcă au mai întâlnit-o undeva în viaţă... *Ah, e Iisusss*!!! *E viu*!!!

Au lăsat mâncarea pe masă, au ieşit iute, buimăciţi, şi drumul înapoi la Ierusalim l-au parcurs în fugă. În Emaus nu se stă fără Iisus! Aveau o veste nouă pentru cei rămaşi în Ierusalim: Iisus e viu!

Doamne, am părăsit Ierusalimul şi am plecat spre Emaus, dezamăgiţi, pentru că ce speram noi, nu s-a întâmplat… Am crezut că dacă suntem ucenicii Tăi, viaţa de pe pământ va fi fără griji, fără probleme, fără romani… Am crezut că cel mai important e să ne scapi de necazuri şi să ne dai o viaţă de huzur. Dar îţi mulţumim că în drumul dezamăgirilor noastre, Te-ai arătat şi ne-ai spus de faptul că eşti Viu! Că învierea Ta e punctul cel mai însemnat, atât pentru viaţa asta, cât şi pentru cea viitoare. Doamne, e seara lumii… Vino şi cinează cu noi, dar vrem o cină prelungită. Vrem o părtăşie în care să vedem cum vezi Tu, nu cum vrem noi. În care Tu să frângi pâinea, şi noi să rămânem uimiţi că mâinile care o frâng au în ele semnele cuielor… Să înghiţim printre lacrimi hrana ce ne-o dai Tu. Să Te iubim… Pentru că Tu ne-ai iubit întâi…

Christos a înviat!

Ce înseamnă pentru tine Iisus?

Iosif şi Maria L-au crescut pe Cel ce e Adevăratul Părinte…

Păstorii au mers la iesle ca să-L vadă pe Marele Păstor…

Magii au mers să se întâlnească cu Creatorul Universului…

Irod nu a vrut să concureze cu Marele împărat…

Ana şi Simeon nu au dorit să treacă din viaţă înainte să-L vadă pe Cel ce e Veşnicia…

Preoţii din Templu L-au întâlnit la 12 ani pe Cel ce e învăţătorul şi Marele Preot…

Bartimeu L-a văzut pe Cel ce se numeşte Vindecătorul…

Zacheul L-a primit în casă pe Cel ce Universul nu-L poate cuprinde…

Mulţimea de oameni a mâncat pâini înmulţite de la Cel care e Pâinea Vieţii…

Lazăr a părăsit mormântul pentru că Viaţa îi poruncea…

Cei trei ucenici au dormit în Ghetsimani lângă Cel care e Vegheatorul…

Iuda L-a vândut ieftin pe Cel fără de preţ…

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…”

Petru s-a lepădat de Cel ce rămâne mereu credincios…

Ioan s-a odihnit pe pieptul în care o Inimă bătea pentru muritori…

Soldatul roman a fost uimit de felul în care moare cel mai mare Războinic…

Nicodim îl îmbălsămează pe Cel Ce miroase a cer… Maria plânge în zori după Cel care şterge lacrimi şi cheamă pe nume…

După înviere, ucenicii îl privesc cu frică în odaie pe Cel ce aduce pacea…

Câţiva au văzut cum se înălţă la cer Cel care va veni…

Astăzi, *tu şi eu*, *ÎI aşteptăm pentru că e Mirele nostru*, *pentru că El înseamnă totul pentru noi*!

Despre cei care au trăit pe pământ pentru… pământ

Noi suntem oameni de treabă…

Geneza 42: 11 „Noi toţi suntem fiii aceluiaşi om; suntem oameni de treabă, robii tăi nu sunt iscoade".

Suntem fraţii lui Iosif. Suntem *oameni de treabă*, şi totuşi vorbim urât. Mai o glumă, mai un banc, că versete din Biblie nu prea ştim…

Suntem oameni de treabă. Totuşi nu iubim şi nu putem spune vreo vorbă prietenească. Noi ne iubim pe noi. Nu-i suportăm pe cei care visează mai mult şi mai frumos ca noi.

Noi suntem oameni de treabă. Ştim să ucidem dacă trebuie, şi să „muşamalizăm" totul. Ştim să ne prefacem, să ne mângâiem tatăl, care ne crede minciunile atât de uşor.

Noi suntem oameni de treabă. Săpăm gropi gratis pentru fraţii noştri care ne iubesc. îi vindem dacă trebuie pe ceva ieftin.

Noi, oamenii de treabă, nu-i suportăm pe cei care preferă închisoarea, în loc să păcătuiască. Noi trăim clipa. La maxim. Nu ne interesează preţul.

Noi, oamenii de treabă, avem anturajul nostru şi nu am vrea să ni-l strice vreun „sfânt". Noi nu vrem să fim cercetaţi de fratele nostru, ci doar aplaudaţi.

Noi, oamenii de treabă, ne încheiem serile cu prietenii la un film, nu pe genunchi ca şi ăsta din groapă. Cu revistele de modă în mână, nu cu Biblia.

Noi, oamenii de treabă, avem modele. Dar nu pe tatăl nostru sau păstorul din adunare. Nu! Noi avem modelele noastre. Ne îmbrăcăm ca ei şi vrem să nu fim judecaţi pentru asta!

Noi, oamenii de treabă, habar n-avem că ne stau în faţă vremuri grele de foamete, deşi acuma, pe marginea gropii fratelui nostru, mâncăm bine.

Noi, oamenii de treabă, nu ştim că într-o zi, fratele nostru din groapă ne va scăpa viaţa. Şi ne-o va şi schimba prin exemplul lui.

Şi atunci vor păli modelele noastre, iar model ne va fi fratele pe care l-am vândut. Ne va pieri pofta de mâncare şi ne va apuca plânsul. Plânsul acela al oamenilor de treabă care încep să cunoască iubirea, deşi ar fi meritat ura. Care primesc mâncare, în loc de nuiele. Care sunt întâmpinaţi cu vorbe prietenoase. Şi cu braţele deschise…

Noi, nu vom mai fi în curând oameni de treabă… Noi vom fi oameni ai lui Dumnezeu! Pe curând!

Spre Canaan, dar cu Egiptul în inimă…

Mâncaseră mană ani de zile… Şi, deodată, pofta le-a bătut la uşă: „*Vrem carne*!" Poporul Israel a plâns, iar Dumnezeu le-a ascultat dorinţa. Şi când au luat prima îmbucătură, moartea i-a secerat …

M-am întrebat mereu dacă şi-au urat „*Poftă bună!*" înainte de a muşca din pulpele de prepeliţă… Nu cred că au făcut-o. Erau prea grăbiţi ca să simtă gustul a ceea ce şi-au dorit de ani de zile. Şi oricum, poftă aveau deja, din plin…

Am înţeles că oamenii care merg spre Canaan, cu Egiptul în inimă, plâng din cauza poftei şi nu din cauza prezenţei lui Dumnezeu, sau a umblării cu El…

Biblia arată că poporul Israel a plâns de 5 ori de la ieşirea din Egipt: primul motiv a fost din cauza poftei, menţionat în Numeri, capitolul 11; apoi a mai plâns când spusele celor zece iscoade, care au făcut poporul să cârtească, au fost mai importante decât ceea ce au spus Iosua şi Caleb (Numeri cap. 14); a treia oară este menţionat atunci când israeliţii au plâns la moartea lui Aron (Numeri, cap. 20); apoi au plâns după ce au cunoscut înfrângerea într-o luptă pe care nu trebuia să o poarte (Deut. 1: 45) şi, în cele din urmă, la înmormântarea lui Moise (Deuteronom cap. 34).

Aveau motive să plângă de bucurie, de recunoştinţă pentru scopurile bune, şi anume pentru: trecerea Mării Roşii, inaugurarea Cortului, primirea poruncilor, aşezarea Sărbătorilor… dar nu au făcut-o…

Ştiţi ce ne lipseşte nouă astăzi? Lacrimile… Râsul şi distracţia nu se notează sus, pentru că gâdilă doar firea, însă lacrimile sunt adunate de Dumnezeu în burduf… Oamenii de care s-a folosit Dumnezeu în Biblie au avut lacrimi: *Neemia* (plânsul zidurilor dărâmate), *Ana* (plânsul unui suflet amărât), *Semănătorii* („cei ce seamănă cu lacrimi…"), *Iisus* (plânsul milei), şi multe alte exemple. Plângem şi noi, e adevărat, dar mai mult pentru o vilă mobilată, un model de maşină

mai nouă, sau pentru a dobândi ceea ce nu avem, din punct de vedere material.

Am ajuns la concluzia că, atunci când lipsesc şerveţelele ude dintr-o adunare, înseamnă că prezenţa Duhului Sfânt e sub semnul întrebării acolo… Am citit despre tineri care, într-o anumită tabără, au mers să „se predea" în faţă, mestecând gumă şi râzând. Nu-mi imaginez ce „pocăinţă" a urmat…

Îmi spunea dirijorul de orchestră, care azi e un frate în vârsta: „*Când cântam noi, prin anii '70, nu vedeam partitura cum trebuie, din cauza lacrimilor ce le aveam pe faţă…*". Azi, avem mult profesionalism, negative, partituri pe 4 voci, dar nu mai avem lacrimi… Azi, dacă plânge cineva în biserică, ne uităm cu mirare… Sau dacă plânge un tânăr lângă noi, zicem: „*Săracu' de el, ce slab e din fire… Cine ştie câte-o mai fi făcut şi ăsta…*". Iar tu, mergi acasă satisfăcut, ca fariseul, fără să ştii că „sentinţa" pozitivă a mântuirii s-a dat în dreptul vameşului (pentru că *noi, ca oameni, măsurăm păcatul, dar Dumnezeu măsoară căinţal*)

Apoi, am observat că cei ce merg spre Canaan, dar cu Egiptul în inimă, nu înţeleg că mana din pustie e mai bună decât salata de castraveţi cu peşte prăjit din Egipt…

Da, în Egipt se mânca bine. Aveai chiar şi desert: pepenii. Şi pentru o salată gustoasă puteai folosi şi ceva usturoi sau ceapă. În pustie…? Ei bine, acolo copiii nu îşi întrebau mamele: „*Ce mâncăm, mâine*? „pentru că toţi ştiau că meniul e acelaşi: mană la micul dejun, prânz şi cină. Fără desert. Care e însă marea diferenţă? în Egipt, mâneai bine, dar erai rob. În pustie mâneai mană, dar erai liber!

Ştiţi ce nu înţelegem noi azi? Că Dumnezeu hrăneşte sufletul mai întâi, şi apoi firea (nevoile, nu poftele!). Iar

Diavolul începe cu firea (poftele, nu nevoile), ca să îţi ia sufletul… Te satură bine pe genunchii Dalilei, ca mai apoi, să poţi dansa orb, între stâlpii care îţi aduc moartea.

În pustie, Dumnezeu a vrut să-i înveţe minunea purtării de grijăl Asta era în spatele a zeci de vagoane de mană în fiecare zi… Şi în spatele apei care ţâşnea din stâncă… dar ei, n-au înţeles minunea asta. Rezultatul? Hainele şi încălţămintea nu s-au învechit, dar ei au murit…

Tu ce cauţi în viaţa asta, stimate cititor? S-*ar putea ca din punct de vedere material să ai doar mană… poate o viaţă simplă, cu o situaţie materială la limită…* Dar nu uita: cele mai frumoase experienţe cu

Dumnezeu le-am auzit de la oamenii care, din punct de vedere material, au trăit la limită. Copiii lor, sunt azi în biserică, chiar dacă, poate uneori, sandvişul a fost cu margarina şi sare la şcoală, fără nimic altceva.

Şi în ultimul rând (mi-e greu să spun asta, dar Biblia o confirmă): Cei care merg spre Canaan cu Egiptul în inimă… nu mai ajung în Canaan…

Drumul din Egipt până în Canaan trebuia să dureze 11 zile. Dacă au ieşit luni (e o presupunere pentru o înţelegere mai clară), ar fi trebuit ca joia viitoare să fie în Canaan. Cu lacrimi în ochi m-am gândit la momentul ieşirii din Egipt, când taţii s-au uitat la copiii lor gândindu-se: „*spre sfârşitul săptămânii viitoare veţi avea un viitor strălucit*! *Tata nu va mai fi rob*. *Şi mama va putea să se îngrijească de voi fără să mai trebuiască să adune paie toată ziua pentru cărămizile Egiptului*… „Ei bine, doar doi bărbaţi din aproximativ 600.000 au văzut visul acesta împlinindu-se (după 40 de ani…).

Ştiţi de ce? Nu din cauză că au curvit, nici că au fumat, nici că au băut (*nu-i aşa că noi astea le condamnăm la cei din afară*, *satisfăcuţi că noi nu le facem şi mergem cu încredere spre rai*?), ci ei au murit din cauza unei atitudini greşite. Nu au înţeles că Dumnezeul care poartă de grijă prin iubire, merită recunoştinţă, şi nu comentarii!

Spunea cineva că cel mai mare păcat al generaţiei actuale e nerecunoştinţa. Sunt şanse mari să aibă dreptate…

Dumnezeul nostru e aşa de răbdător, încât a aşteptat ca peste 1 milion de înmormântări să aibă loc în pustie, fără fanfare, cor şi predici pe puncte… Sincer, nu aş vrea să am parte de o astfel de răbdare… Aceeaşi răbdare şi iubire pe care tinerii de azi o folosesc, cu motiv de a păcătui: „*Eh*, *Dumnezeu e bun şi iartă*, *frate*!"

Poate că ai ieşit din Egiptul acestei lumi… La botez, probabil că ai primit flori şi cadouri frumoase. Dar asta nu e mare minune…

Cea mai mare minune nu e să ieşi din Egipt, ci să ajungi în Canaan! Şi acolo nu se ajunge fără lacrimi, fără experienţe cu Dumnezeu şi fără o pocăinţă reală! Pentru că Dumnezeu caută calitate, şi nu… cantitate!

Drum bun spre Canaan, *dar fără a purta Egiptul în inimă*!

Când îţi lipseşte un (singur) lucru…

Terminase Iisus de predicat în acea zi, în acel loc, şi pe când era gata să plece, vine un tânăr, I se închină, şi II întreabă ce trebuie să facă

pentru a avea viaţă veşnică. îi enumera Iisus poruncile, iar el confirma că le-a păzit cu grijă. Interesant, învăţătorul nu-l contrazice, ci *îl iubeşte*, spunându-i: „*/// mai lipseşte un lucru*…" (*Marcu*, *10*: *21*)

Urmează un paradox… Tânărul bogat pleacă, şi deşi Iisus îl iubeşte, nu strigă după el, cum ne-am fi aşteptat noi: „*Hei*, *tinere*, nu-i *chiar aşa cu pocăinţa*… *Vino aici cu ucenicii*, *umblăm împreună*, *predicăm*, *evanghelizăm*, *mai auzi şi tu câteva chemări*, *mai vezi ceva minuni*, *şi în 3 – 4 ani o să rezolvi tu şi cu lucrul ăsta*".

E greu de înţeles cum de nu s-a întors Iisus către ucenici ca să le spună: „*Dragii mei*, *Eu am fost cam dur cu el*… *dacă mai vin la voi tineri din aceştia*, *să le spuneţi*, *totuşi*, *că se poate şi mai uşor cu lucrurile sfinte*…"

Trăim vremuri când sunt mulţi care frecventează adunări, dar la care le lipsesc *mai multe lucruri*… Spunea un păstor: „*Dacă* le *spun de problemele şi păcatele* în *care trăiesc*, pleacă *toţi*, şi *rămân singur*". Şi dacă nu le spui…? Da, în iad vor fi „credincioşi" cărora le-a lipsit un singur lucru… cu toate că Iisus i-a iubit!

Citeam cu lacrimi, în urmă cu puţină vreme, într-o adunare, textul în care Dumnezeu îi spune lui Moise: „*Destul*! *Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta*!" Sunt înfiorat în duhul meu să văd că un om căruia Domnul îi vorbea gură către gură, care era cel mai blând om de pe pământ, care trăise zeci de ani cu gândul la Canaan, rămâne doar cu *o poză*, *o vedere* a ţării promise, văzută de departe, de pe muntele Pisga. Dacă i se întâmpla asta Mariei, sau lui Aaron, mai înţelegeam… Dar, lui Moise??? *Pentru un singur lucru*…? *Doar pentru că a lovit stânca*, *şi nu i-a vorbit*?

„*Doamne*, *dar chiar aşa dur eşti*…?"

Lipsesc atâtea lucruri în familii… Familiile creştine plâng la filme („creştine"), împreună, dar nu plâng la rugăciune împreună. Vorbesc de rău duminica la amiază, la masă, pe slujitori, dar nu se roagă pentru ei, deşi trimit bilete la amvon la aceiaşi slujitori, când copilul lor e în spital…

Ies fetele din casă în blugi strâmţi la şcoală, şi în rochii necuviincioase la adunare, şi se miră păstorul de ce nu e har în biserică…

Stau băieţii pe site-uri murdare, în camera lor, singuri, şi se întreabă adunarea de ce grupul de Laudă şi închinare nu cântă cu foc…

În cele mai multe familii, jocurile pe calculator ocupă un loc de

cinste, iar „Biblia povestită copiilor" e aruncată undeva după un dulap…

La mărturisire, se adună atâtea lucruri lipsă, şi se întreabă păstorii: „*De ce*??? *Că doar le-am predicat zeci de ani*…". Nu se mai pocăiesc vecinii noştri la evanghelizări, la predici pe puncte, fanfare, cor etc, deşi ninivenii s-au pocăit la o singură propoziţie (nu pentru că nu sunt predici bune, ci pentru că cei din adunare nu mai trăiesc pocăinţa în fiecare zi!).

Haideţi să ne punem întrebarea: *ce lucru îmi mai lipseşte*? Mai bine să ne-o punem noi, acuma, decât să ne spună Domnul la judecată: „*Niciodată nu v-am cunoscut*". „*Doamne, dar am cântat în fanfară 10 ani, în cor 12 ani, şi chiar am fost la biserică în fiecare duminică dimineaţa şi seara*". „*Degeaba, ţi-a lipsit un singur lucru. Ştiai despre ce e vorba, ştiai că Eu cer o pocăinţă întreagă, dar ai sperat mereu că merge şi-aşa*'…"

Nu uita, când îţi lipseşte un singur lucru… nu intri în Rai…!

Cum a căzut Samson bacalaureatul la toate materiile?

Se spunea prin Israel că Samson va lua bacalaureatul cu nota zece. Aşteptaseră toţi să crească mare, în special părinţii lui. Ascunseră foarfecele de el şi evitară să vorbească în familie despre unde sunt frizerii în Israel, ci îl învăţau doar că îngerii prorociseră că va fi un absolvent rarisim.

Anii trecură, şi vremea probelor sosi… Samson credea că examenul oral de la literatură nu îi va crea probleme… Nu ştia însă despre cerinţele comisiei. Aşa că, începu să îşi prezinte glumele şi bancurile de la banchetul filistenilor. Şi, căzu… El ar fi trebuit să ştie Legea pe de rost şi limitele pe care un nazirean trebuie să le aibă. Că mama lui a ştiut atât teoria, cât şi practica, şi Le-a absolvit cu nota zece în cele 9 luni de sarcină… Iar el, într-o viaţă, nu a trecut nici măcar la teorie…

Apoi urmă matematica. Se credea expert la ridicarea la putere, dar învăţase formula greşit. Ridicase la putere: porţile cetăţii, leul pe care îl întâlnise, dar, şi mai mult, eul lui. Nu înţelese că muşchii sunt zero, fără de minte. Că puterea pe care Dumnezeu i-a dat-o trebuia să lase lacrimi de recunoştinţă pe feţele evreilor, când ar fi devenit liberi… A ridicat toată viaţa la putere, însă în interes propriu…

La final, a trebuit să scoată de sub radical, ce a făcut pentru

Dumnezeu. Din nefericire, i-a dat cu „virgulă”: O, 2 (doi stâlpi reci şi o moarte la banchetul la care nu ar fi trebuit să fie prezent niciodată).

Ce să mai zicem de sport…? Credea, ca şi oricare elev contemporan, că e cea mai uşoară probă. I s-a dat startul în cursa alergării ca judecător. Şi, la început, a alergat bine, între Ţorea şi Eştaol. Dar curând, a schimbat direcţia înspre Timna. Şi comisia l-a căzut şi la proba asta… De ce? Pentru că judecătorii din Israel trebuiau să meargă la filisteni doar pentru luptă. Nu în fugă, după Dalile…

A mai avut şi probele de la biologie şi chimie. Le-a dat împreună. A intrat cu o substanţă galbenă în mână, iar comisia, după ce a gustat-o, a vrut să-i treacă 10 în catalog. Dar, profesorul s-a oprit pentru câteva secunde şi l-a întrebat care e stupul de unde o luase şi dacă părinţii lui ştiau de asta? Samson a amuţit… I-au trecut astfel nota 4 în loc de 10 pentru că n-a înţeles că mierea, chiar dacă e dulce, nu trebuie luată din hoit, ci din fagure. Şi… i-au mai spus că părinţii ar fi trebuit să ştie de „isprăvile” lui…

Fiecare dintre noi avem „bacalaureatul” nostru… Chiar dacă probele nu sunt la fel pentru toţi, provocările sunt pe măsură. Materia e multă şi nu toţi o învăţăm în acelaşi timp. Examenele vin însă pentru fiecare, iar *unii promovează*…

Un tată stă la reanimare lângă copilul lui, dar e încrezător că Psalmul 91 pe care îl citise dimineaţa poate fi o realitate şi pentru el.

O mamă plânge în rugă pentru grija zilei de mâine, dar mai multe lacrimi adună pentru grija spirituală a familiei decât pentru cea materială. A învăţat în anul care a trecut că Ezechia a trăit mult, dar degeaba, fiind prea puţin interesat de viitorul spiritual al copiilor lui.

Alţii însă cad examenul…

O tânără a rămas cu inima zdrobită, regretând că şi-a dăruit-o unuia care i-a promis că „se va pocăi”. A uitat că nu trebuie să faci din căsătorie o metodă de evanghelizare, deşi Profesorul accentuase asta în urmă cu câteva luni. Dar ea venise obosită la cursuri, după luni întregi de înlocuire a cititului din Biblie cu vizitarea „profilelor” pe facebook. Va trebui să repete anul…

Dacă eşti în viaţă, încă te mai poţi pregăti… Nu uita: *limbajul*, *socotelile*, *alergarea*, *investiţiile noastre şi slujirea care am făcut-o*, *toate într-o zi vor fi evaluate de o comisie specială*:

1 Corinteni 3: *13 „lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă*: *ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Şi focul va*

dovedi cum este lucrarea fiecăruia". *Mă rog să luăm nota maximă în acea zi… Nu e mare lucru să începi bine şcoala… Mare lucru e să termini cu brio*! *Să poţi într-o zi să-ţi auzi numele când Marele Profesor din cer va striga absolvenţii…*

„*Să fii şi tu acolo, nu lipsi*!"

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…"

Despre cei care au trăit pe pământ pentru cer

Noe – un sfânt după care Dumnezeu închide uşa

Urcară în corabie ultimele animale, fiecare aşezându-se la locul pregătit mai dinainte… Apoi urmară copiii, soţia şi bătrânul Noe. O ultimă privire, un ultim gest de *adio* spre o privelişte ce în curând va fi inundată de ape. Întrebători, se gândeau cum ar putea închide uşa mai bine, astfel încât să fie siguri că niciun strop de apă nu va intra înăuntru…

Dar, deodată, uşa se închise pe dinafară. Cineva coborâse din cer pentru a le inspira şi mai multă siguranţă. Şi, din acea zi, copiii nu şi-au mai întrebat tatăl nici măcar o singură dată, cât timp trebuiau să stea în corabie, dacă era închisă bine uşa… Pentru că ştiau de Cine a fost închisă…

Aşadar, observăm în primul rând că Dumnezeu închide uşa după oamenii care umblă cu!…!

Geneza 6: *9* „*Iată care sunt urmaşii lui Noe*. *Noe era un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui*: *Noe umbla cu Dumnezeu*".

Însă înainte de a susţine că umbli cu Dumnezeu, tu trebuie să fii neprihănit! Dumnezeu nu umblă cu oricine… Eu pot spune că „umblu cu El", dar El poate zice aceasta despre mine…?

Când Dumnezeu umblă cu tine, El are acces şi la dulapul tău cu haine, şi la biblioteca ta, şi la bucătărie, şi în camera copiilor. Ce spui, ar asculta El muzica ce o asculţi tu…? Dacă ar fi să participe la vreo discuţie, ar accepta subiectele tale preferate…? Nu uita, de El nu ne putem ascunde, El vede şi aude totul, El este omniprezent…!

În al doilea rând, Dumnezeu închide uşa la o corabie făcută după instrucţiunile Lui…!

Geneza 7: *5* „*Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul*".

Noi trăim o pocăinţă umbrită de o impresie greşită, şi anume că Dumnezeul pe care-L slujim nu e atent la detalii. Sub sintagma că „Dumnezeu se uită doar la inimă", ne permitem anumite lucruri

mărunte, crezând că Dumnezeu e bun şi iartă, uitând însă că pentru Dumnezeu contează câţi coţi are corabia, dacă uşa şi fereastra sunt puse la locurile precizate de El, dacă smoala e prezentă şi afară, nu doar înăuntru, şi multe altele… M-am întrebat dacă Dumnezeu ar mai fi închis uşa *dacă doar unul* din aceste detalii ar fi lipsit din munca înfăptuită de Noe…

Corabia poate fi pocăinţa ce o trăieşti în fiecare zi… Dacă nu o trăim cu dorinţa de a împlini Biblia ÎN TOATE, să nu ne aşteptăm ca Dumnezeu să închidă uşa după noi…

În al treilea rând, Dumnezeu închide uşa pentru a-i separa pe sfinţi de păcătoşi o dată pentru totdeauna…!

Dacă Noe ar fi trăit o viaţă duplicitară, probabil rasa umană nu ar mai fi existat…

Însă el a fost un sfânt, şi Dumnezeu l-a separat într-o zi de cei care au avut ca şi „evanghelizare" bătaia ciocanelor în cuiele ce-au prins scândurile corăbiei împreună, dar care nu s-au pocăit.

Astăzi trăim în lume, dar nu avem voie să trăim ca lumea…! E adevărat, noi avem o înclinaţie în a amesteca lucrurile, Dumnezeu însă, le are foarte clar separate!

Într-o zi, se va striga catalogul din cer de către Marele Profesor… Dacă nu-ţi vei auzi numele la litera ta, nu-I vei putea spune că a greşit… Acea ultimă citire a celor înscrişi în Cartea Vieţii va face separarea, pentru totdeauna, a sfinţilor de cei păcătoşi.

Dar *nu uita*: *dacă azi, în viaţa ta de zi cu zi, nu se vede o separare clară de lume şi obiceiurile ei, nu te aştepta ca*

Dumnezeu să te strige caftind prezent *pentru împărăţia Lui, în acea zi*!

Cred că azi *e vremea cea mai potrivită să facem o analiză atentă a umblării noastre cu Dumnezeu*…!

Spunea poetul Costache Ioanid atât de frumos:

Cu Dumnezeu în fiecare zi, Aşa umbla în vremea lui şi Noe şi toţi râdeau de el atunci în voie; *Dar n-au rămas sub primul curcubeu* Decât *cei ce umblau cu Dumnezeu*!

Iar îndemnul meu pentru sfinţii după care Dumnezeu va închide uşa într-o zi (ca şi în pilda celor zece fecioare), este:

Cu Dumnezeu în fiecare zi să fim şi noi în lumea de ţărână, La pieptul Lui, să fim cu El de mână; *Şi într-o zi umblând aşa mereu, Ne vom trezi în cer cu Dumnezeu*…!

Cum să trăieşti în casa lui Naaman?

După vacanţa frumoasă de vară, copiii, adolescenţii şi tinerii încep din nou şcoala! Dintre toţi, cred că doar cei din clasa întâi se bucură cu adevărat de acest nou început… Trezirea mai devreme dimineaţa, ghiozdanul greu (pentru cei silitori care îşi duc tot ce au nevoie la şcoală), orele de 50 de minute, toate acestea sunt lucruri care te fac câteodată să te întrebi: *Oare chiar e voia Tatălui să fiu aici*, *sau doar părinţii mei vor asta*…?

Vă aduc aminte de o fetiţă despre care s-a scris doar 3 versete în Biblie, dar care a trăit o viaţă exemplară în casa lui Naaman. A fost aproape de Dumnezeu, deşi era departe de casă. Fără Şcoală Duminicală, fără Templu, L-a purtat pe Dumnezeu în inimă. A înţeles ceea ce mulţi dintre noi nu înţelegem azi, şi anume că *adevăratul caracter al unui om se vede în ceea ce face când nu îl vede nimeni*!

Mi-aş dori să avem cât mai mulţi copii astăzi în felul acesta. Să fie ca Iosif, care a înţeles că principiile lui Dumnezeu din Canaan sunt aceleaşi şi în Egipt! Să fie ca Moise, departe de casă, dar aproape de rug!

Apoi, această fetiţă a fost liberă spiritual, deşi era roabă din punct de vedere fizic! îşi slujea stăpâna în mod fizic, dar în mod spiritual, îl slujea pe Dumnezeul ei. Era transparentă în tot ceea ce făcea şi spunea. Nu glumea, nu folosea ironii ieftine, nu minţea…

M-am întrebat mereu, ce fel de caracter şi comportament a avut fetiţa aceasta, dacă Naaman a mers la împărat, bazat pe cuvintele ei…

Trăim o vreme în care, aşa cum spunea femeia care a mers la Elisei, copiii noştri sunt ameninţaţi să fie luaţi robi… Anturajul negativ e atât de puternic, timpul petrecut la şcoală e atât de mare, comparativ cu timpul petrecut acasă în părtăşie cu părinţii şi cu Tatăl… Păcatele „mici", glumele colegilor, vocabularul lor vulgar, micile „ieşiri" în oraş, fără ştirea părinţilor, toate acestea sunt lucruri prin care cel rău vrea să-i ia robi… Doamne, păzeşte-i, te rugăm…!

Am mai observat că această fată a avut motive să-i dorească stăpânului agravarea bolii, şi totuşi ea i-a dat soluţia vindecării! Putea să se folosească de versete din Lege („*dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi*") şi astfel să tacă, în defavoarea stăpânului. Putea să zică: „*Uite*, *cum Domnul îmi face dreptate*, *pentru că stăpânul m-a luat de lângă părinţii mei*…!"

Oare, chiar înţelegem câte motive avea această fată ca să

dorească răzbunarea pentru plecarea forţată de lângă părinţii ei? îmi imaginez cum în loc să reacţioneze, ea oftează… Da, mă gândesc că ofta când îl vedea pe Naaman plin de bube… Ofta când îşi vedea stăpâna dărâmată din cauza bolii soţului ei… Tu ai fi oftat, sau te-ai fi bucurat? (Nu ştiu dacă putem să ne imaginăm, în adâncime, valoarea acestui caracter…).

În ultimul rând, această fată a trăit cu un Dumnezeu viu, într-o ţară plină de dumnezei morţi! Cred că ea avea experienţe cu Dumnezeu…

Era sigură că stăpânul va fi tămăduit, dacă merge la Elisei. Cineva spunea atât de frumos: *O lumânare mică e de-ajuns pentru a străpunge întunericul cel mai adânc*.

Sunt siguri copiii noştri de ceea ce trăim noi cu Dumnezeu?

Îmi aduc aminte de două fete din zona Sucevei care, în clasa a 7-a fiind, au cântat în pauză într-un colţ de clasă cântarea *„încă mai este loc la cruce…"*. O colegă necredincioasă le-a auzit… Rezultatul? Acea colegă s-a căsătorit, nu demult, în adunare.

Mă gândesc la cazul acela când pe uşa unei biserici au intrat nişte musulmani cu puştile în mână. Au luat Biblia de pe amvon şi au pus-o jos şi au zis: *„Toţi cei care vor scuipa pe ea pot pleca, şi vor scăpa fără să le facem nimic…"*. Din păcate, primul a fost predicatorul… Apoi au ieşit toţi, unul câte unul, îndeplinind condiţia'… Ultima persoană rămasă, o fetiţă de vreo 12 ani, s-a apropiat de Biblie, a luat-o în mână, a şters-o de pieptul ei şi a sărutat-o… A sfârşit împuşcată…

Casa lui Naaman poate fi şcoala, locul unde Dumnezeu te vrea pentru o vreme… Cum vei trăi acolo? Când vei termina clasa a 12-a, ce vor spune colegii despre tine? Că ai fost ca şi ei, sau că ai luminat? Că ai râs la toate glumele lor în pauză, sau că le-ai spus despre Dumnezeul pe care îl porţi în inimă…?

Închei cu experienţa unei persoane apropiate. În clasa a 12-a luase premiul II, iar colega lui de clasă, care luase premiul I, i-a spus la final de an: *„Să nu fii necăjit că eşti pe locul 2… Eu am luat premiul I, dar nu îl am pe Dumnezeul tău. Tu chiar dacă ai fost pe locul 2, ai un viitor, pentru că ai o credinţă vie…!"*

Se va putea spune aşa şi despre tine…? *„Mergi, fiul meu, în pace, dar pe cale, De vei păzi cu grijă, sfatul meu, Oricâte-ar fi primejdiile tale, Te va scăpa din toate Dumnezeu!"*

Neemia – omul care schimbă paharul cu o mistrie

Era frumoasă viaţa la palat. Îmi imaginez că aveai timp de citit, de ascultat muzică, de stat la vorbă cu prietenii, şi o dată la câteva ore, când auzeai clopoţelul, intrai galant cu paharul în mână pentru a-l servi pe împărat. Aceasta era slujba lui Neemia, o slujbă la care nu se mergea niciodată supărat (cap 2.1). Să lucrezi aproximativ o oră din 8 ore lucrătoare şi să iei şi salar întreg, nu e de-ajuns motivul acesta pentru o bucurie deplină?

Într-o zi însă, i s-a spus că zidurile sunt dărâmate, şi porţile sunt arse de foc… A plâns, s-a rugat şi a postit. (Cam cât face azi un credincios…) Ar fi fost de-ajuns. Putea să spună: „*Ştiţi*, *vă susţin în rugăciune*. *Uitaţi aici din salarul meu ceva*, *şi Domn*u' *să vă ajute*… *Fiţi tari*!" L-ar fi putut condamna cineva pentru că a făcut doar atât? Nu!

Însă Neemia pleacă. Putea să se scuze, zicând că e singurul paharnic cu experienţă. Dar nu a făcut-o… Mă gândesc că după plecarea lui s-au adunat mii de CV-uri pentru postul vacant. Dar ce contează?! *Neemia alege drumul de la pahar la mistrie*, *un drum al renunţării*, *un drum unde înţelege că pocăinţa reală cere şi implicare*, *nu doar cuvinte rostite de pe buze*…!

Când a luat mistria într-o mână, şi sabia în cealaltă mână, ştia că aici nu te mai plăteşte nimeni. Că salarul nu-ţi mai vine regulat, că nu mai ai asigurare de sănătate sau de viaţă. Că Sambalat şi Tobia te pândesc la fiecare pas, deşi nu ţi-au avut treaba cât ai stat la palat. Viaţa la mistrie aleasă de Neemia a fost o viaţă de sacrificiu… Dar un sacrificiu lângă ziduri, lângă fraţii săi şi lângă Dumnezeu…!

Ar fi rămas un anonim Neemia toată viaţa dacă s-ar fi oprit doar la post, rugă şi sfaturi. Dar a mers mai departe… De 3 ori în ultimele capitole spune: „*Doamne*, *adu-ţi aminte de mine*!!!". *Doar cei care „lasă paharul pentru mistrie „pot fi ascultaţi când spun asta*…

Viaţa de pahar *pentru noi* e automulţumirea cu o zi de joi şi de duminică la biserică… Cu o zi de post pe lună şi o rugă seara, de 2 minute, înainte de culcare. E muncă până la epuizare, pentru a ne face un trai cât mai bun, uitând că e atât de adevărat următorul slogan: *confortul poate dăuna grav pocăinţei*!

Viaţa la pahar poate fi prezentarea unei predici, sau a soloului din faţă, îmbrăcat fiind „la 4 ace", la care tinzi apoi după aprecieri… Sau simpla mulţumire că vii la repetiţii de cor, fanfară sau orchestră, şi în rest poţi face ce doreşti…

Se caută zidari şi războinici cu trecut de paharnic! Nu ai vrea să

te înrolezi…? Să schimbi statul pe messenger sau facebook cu o zi de spălat vase la o soră cu mai mulţi copii din biserică. Sau mersul la sală cu săpatul grădinii unei văduve…

Avem uneori programe plictisitoare în biserici, nu din cauza păstorilor, nici a comitetului, nici a fanfarei, nici a orchestrei. Ci din cauză că toată săptămâna suntem în goană după mai mult, şi încercăm să luăm mistria în mână doar duminica… Mi-e greu să înţeleg cum de bunicii noştri erau la rugăciune aproape în fiecare seară prin familii sau în adunare, deşi nu aveau maşină de spălat automată, nici cuptor cu microunde. Poate nici măcar maşină, şi, totuşi, erau la adunare cu o oră mai devreme, în mijlocire…

Nu uitaţi: *oamenii care au făcut ceva în istoria Bisericii sunt cei care au sacrificat totul*. *Evrei 11*. *Catacombele*. *Arenele romane*. *Livingstone*. *Müller*. *Hudson Taylor*…

Când vom înţelege ce înseamnă pocăinţa practică, *atunci zidurile dărâmate din viaţa ta*, *din familia ta şi din adunarea ta vor fi refăcute*! *Slujirea însoţită de sacrificiu te cheamă…! îi înţelegi glasul*…?

„Hristos cel Sfânt te va cunoaşte în sărăcie, *nu-n belşug*, *Căci mulţi au stat cu El la mese*, *Dar prea puţini au tras la jug*…"

Traian Dorz – „Ia jugul lui Cristospe umeri".

Trăind pe pământ mai aproape de cer

Un pianist orb…

S-a născut orb… La vârsta de trei ani, părinţii au fost surprinşi când l-au auzit cântând la pian câteva acorduri minunate. Ei au observat imediat talantul pe care Dumnezeu l-a pus în fiul lor, şi au decis să-i încurajeze eforturile, bazându-se pe promisiunea din Ieremia 29: 11

C *Căci Eu ştiu gândurile*, *pe care le am cu privire la voi*, *zice Domnul*, *gânduri de pace şi nu de nenorocire*, *ca să vă dau un viitor şi o nădejde*.")

Lunile trecute, citind biografia lui Gordon M., nu am fost surprins foarte mult de faptul că e pianist orb, ci, mai degrabă, când am descoperit că era *căsătorit*. M-am întrebat mereu în acea zi, cum se poate ca o fată sănătoasă să se poată îndrăgosti de un om orb. Putea să îşi pună „înaintea sentimentelor" *n* motive: *toată viaţa va trebui să îmi îngrijesc soţul*, *să îi explic ceea ce văd eu*, *şi ce mă bucură*, *şi el nu vede*… *poate copiii noştri vor fi orbi*… *sunt atâţia alţi tineri sănătoşi*., *ce rost ar avea să îmi „stric „cariera lângă un om cu handicap toată viaţa*?

Am înţeles însă că Gordon are un caracter special. Pentru aceasta îl iubeşte soţia. Pentru aceasta a fost ales din mai mulţi pianişti care au concurat. Toţi ştiau notele, dar numai el avea acel acord special al inimii pe lângă care nu poţi trece fără să fii atins.

De când e căsătorit, Gordon a compus câteva cântări speciale. S-a adeverit încă o dată faptul pe care istoria Bisericii îl confirmă: că în spatele fiecărui bărbat de care s-a folosit Dumnezeu a fost o mamă sau o soţie dedicată slujirii.

Gordon şi soţia lui au doi copii sănătoşi de care se bucură. Şi împreună duc o viaţă de devotament. Ştiţi de ce??? *Pentru că amândoi sunt oameni care văd lucrurile care nu se văd*…

Ştiţi ce mă doare cel mai mult? Că la finalul unor programe cei care cântă un solo sunt felicitaţi, dar fratele din cărucior nu este băgat în seamă… Că mulţi se înghesuie să dea mâna cu păstorii sau cu fraţii din comitet, şi când îi suni să vină să dea ajutor unei fete care anul acesta şi-a pierdut picioarele într-un accident de TIR, trebuie să dai 10 telefoane ca să găseşti pe cineva. Nu sunt pesimist, dar am impresia că în cer se vor schimba lucrurile, la răsplătire.

Închei aceste gânduri cu trei întrebări pentru cititori: Pentru fete: *Ai putea să te căsătoreşti cu un bărbat care are un anumit handicap, când poate majoritatea fetelor din biserica ta caută unul cu Bmw, care merge zilnic la sală, care „are stil”*?

Pentru băieţi: *Ai putea să te căsătoreşti cu o fată a cărei înfăţişare nu ai văzut-o şi, poate, nu o vei vedea NICIODATĂ*? Pentru părinţi: *Ce aţi face dacă în familia dumneavoastră vi s-ar naşte un copil orb*?

Ps: Mi-e dor de tineri care să caute adevăratele valori într-o lume (poate chiar într-o adunare) ce şi-a pierdut înclinaţia către lucrurile cu adevărat valoroase.

După 33 de ani

A crescut într-o familie de părinţi credincioşi. A fost dus la adunare de mic. A auzit corul cântând, versete biblice recitate, predici bune. La 19 ani, în gara din Arad, părinţii lui plângeau. Mergea în armată. Pentru prima dată, departe de… casă…

După un an s-a întors. Bucuria părea din nou să fie reîntregită pentru că toţi cei 4 copii erau acasă. Însă, după numai câteva zile au început primele plecări… Aproape de casă, pe la cofetării. Apoi, pe la neamurile care-l favorizau în depărtarea lui de Dumnezeu. Puţin mai

târziu pe la cinema… Trăia în casă, dar sufletul lui plecase în lume…

Şi-a lăsat părinţii în lacrimi din nou… De data aceasta nu doar pentru un an…

S-a căsătorit în lume. A divorţat după câţiva ani. Au început comele alcoolice. Datoriile. Cel mai „disperat" număr de telefon format era 112. Cei de la Salvare i-au zis, de nenumărate ori, să nu-i mai cheme, că nu au ce să-i facă…

Bunicii mei, părinţii lui, s-au rugat în toţi aceşti ani. De câte ori îi vizitam, la fiecare rugăciune, numele unchiului meu, fiul lor, fratele tatălui meu, era amintit.

Au trecut 5 ani. Au trecut 10. Au trecut 20. După 33 de ani, în ianuarie 2009, mi-am vizitat bunicii. Erau cu lacrimi în ochi… De data aceasta erau lacrimi de bucurie. Unchiul meu s-a hotărât să vină Acasă. Am plecat de la ei direct la apartamentul unde locuieşte singur.

Minune: în loc de sticlele cu băutură şi de pachetele multe de ţigări, cu care eram obişnuiţi toţi, pe masa lui erau cursurile de cateheză… M-am cutremurat. Mi-a zis: „*Cristi, îmi pare rău de faptul că mi-am pierdut atâtea ani fără Dumnezeu, iar diavolul mi-a distrus viaţa, sănătatea, şi acum nu mai pot memora versetele biblice. Dar mâine, la catichează, voi ridica mâna, şi tot ce nu voi înţelege, voi întreba pe fratele pastor*". Am plecat plângând.

Din ianuarie ne-a sunat zilnic. Într-o seară de părtăşie prelungită, le-a spus părinţilor mei: „*Cât timp a predicat fratele Dragoş, m-am simţit purtat pe sus*". Era transformat. Până atunci băutura îl purtase doar pe jos, pe betonul rece…

26 aprilie 2009. Zi de sărbătoare în familie. Printre cei 16 candidaţi la botez se afla şi unchiul meu, îmbrăcat în alb. În timpul serviciului divin se recita poezia: „*Mă voi întoarce-acasă într-o zi*", după ce înainte a fost prezentată mărturia lui.

După 33 de ani, Dorel s-a întors Acasă… Rugăciunile bunicilor mei au fost ascultate!

Tu cum eşti, stimate cititor? Mai rătăceşti încă departe de Casă? Pentru tine cine plânge? Nu te-ai săturat de falimentele acestei lumi? Nu te-ai obosit de ceea ce îţi oferă ea? Nu ai vrea o viaţă schimbată…?

M-aş bucura să poţi recita poezia de mai jos, înainte să intri şi tu în apa botezului ca să închei un legământ cu Domnul Iisus…

Mă voi întoarce-acasă într-o zi în ţara mea la casa părintească
Pe drum de cer, prin fum de pribegii, Apropierea ei să mă sfinţească…

Mă voi întoarce-acasă, în curând, îl voi vedea pe Tatăl şi pe-ai mei, Ah, nu mă mai apasă niciun gând Decât să fiu acasă lângă ei.

Mă voi întoarce-acasă ca să pun Piciorul meu pe neuitatul prag, Să-ngenunchez acolo, şi să spun, Adio! Sorţii mele de pribeag.

Căci nu voi mai lăsa pentru nimic, Lumina şi ferestrele dintâi, Ci voi avea atuncea cât de mic Un loc în Univers şi-un căpătâi…

Mi-e dor de casa noastră şi de fraţii Ce-au plâns răniţi, cu feţele în palme, Când, încrezut, din luminoase spaţii Am coborât în lumea de sudalme.

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…”

Mi-e dor de vatra noastră înstelată, şi de iubirea fratelui mai mare, Grădin-aceea, s-o mai văd o dată Acolo sus, la marea sărbătoare!

Mă voi întoarce, auzi? Mă voi întoarce, Aşa olog târându-mă-n genunchi, şi ultima putere mi-o voi stoarce, Vestindu-mi bucuria din rărunchi.

În ziua-ceea nu voi întreba, Pe nimeni, de nimic, ci mă voi duce, Pe orice drum deschis în faţa mea, Pe urmele de oi şi pe la cruce.

Şi voi ajunge-acasă lângă Tata, La masa bucuriilor – dintâi De-un ultim drum sunt fericit, şi gata, Iar tu planetă neagr-ai să rămâi.

Căci mi s-au dat aripi de porumbel să zbor mai sus de lumea ta de sânge La Tatăl armoniilor, la El, Unde în veci de veci nu voi mai plânge.

Ci voi cânta cu inima, cu gura, Cu mâinile pe harfă lunecând, Un snop de laude-mi va fi făptura, La tronul nemuririi, în curând! (Valerica Gherzan)

Mario din Nistria…

Nimic nu tulbura liniştea satului în dimineaţa de 9 noiembrie 2013. Un răsărit de soare cald avea să vestească o zi frumoasă pentru cei din Nistria. La orizont, un autobuz cu tineri din Deva, Haţeg şi Hunedoara, se apropia încet pe drumul de ţară, pentru a aduce o rază de speranţă într-un sat pierdut de lume.

Curând autobuzul avea să fie înconjurat de vreo 40 de copii, cu ochi sclipitori, cu mânuţe fragede şi feţe bujorii. Unii, desculţi, în zi de noiembrie, priveau uimiţi ceva nou, ceva schimbător pentru locurile lor netulburate de nimeni…

Tinerii începură câteva cântări, timp în care sătenii se adunau rând pe rând, iar în curtea unui om necredincios am fost lăsaţi să vestim Evanghelia.

Le-am spus despre faptul că e trist să fii sărac o viaţă, dar e tragic să fii sărac o veşnicie. Că degeaba primeşti ulei şi zahăr astăzi, dacă în ziua judecăţii primeşti iadul, pentru că ai trăit fără Dumnezeu. Oamenii-şi ştergeau lacrimile de pe feţele pline de riduri şi necazuri, feţe care parcă începeau încet, încet să capete culoare de speranţă.

La final, părinţii au plecat să primească pachete cu alimente, dar copiii au rămas nedezlipiţi de curte, dorind să mai cânte despre Cel ce poate transforma o copilărie melancolică într-una plină de har. Cântarea *„Vreau mica mea lumină”* a răsunat cu putere, într-o zonă plină de întuneric şi păcat.

Două familii ne-au promis că din acea zi, în fiecare sâmbătă după-masa se vor aduna pentru a fi învăţaţi mai mult despre Cel care are milă de cei săraci şi vede lacrimile celor în nevoi. Un tată cu şapte copii ne-a spus că trăieşte din 130 de lei pe lună, dar că din acea zi va citi Cuvântul lui Dumnezeu, ca să aibă un viitor şi o nădejde. Mama lui, bunica copiilor, ne-a spus că-i încredinţează pe toţi în mâna Creatorului. O fată a cerut tinerilor o Biblie, iar una din surori i-a dat Biblia ei, pentru totdeauna.

Pe Mario l-am întâlnit în faţa porţii. La doi anişori şi ceva, mi-a arătat mâna murdară de colb, şi mi-a spus de „mama” şi „tata”. L-am tras spre mine, gândindu-mă că fetiţele mele nu s-au culcat vreodată flămânde, iar el, cu siguranţă, rareori sătul. Dar am văzut în privirea lui de copil că întrezărea speranţa unei alte lumi: a unui sat unde birtul din centru să dea faliment, unde tata să nu se mai certe cu mama, şi unde copiii, la ora 22, să stea în rugăciune acasă, şi nu hoinărind pe străzi.

Când autobuzul a întors, m-am aplecat între scaune şi am plâns. Noi trebuia să plecăm, dar Mario şi ceilalţi din Nistria aveau să rămână cu mâinile ridicate în sus şi cu ochii întrezărind un viitor mai străluce.

Dacă îmi doresc ceva e să îl văd pe Mario crescând, şi împreună cu ceilalţi copii slujind peste ani într-o biserică, care din acea zi a început. Şi sperăm să ţină până în ziua răpirii. Când vom fi duşi acolo unde nu vor mai zgribuli copii pe uliţă, de frig, în noiembrie, şi nici nu vor sări în sus de bucurie pentru 4 kg de făină şi o sticlă de ulei. Ci vor trăi o veşnicie cu Cel despre care au auzit în urmă cu doi ani, pentru prima dată, astăzi şi de-acum înainte…

Rugaţi-vă pentru toţi *Mario* din Nistria, din Iaşi, Vaslui, Oltenia…

Plângeţi cu cei ce plâng… Şi într-o zi, îi vom recunoaşte în cer

când vor veni să ne strângă în braţe.

Pe curând Mario… Aici jos, sau dincolo, Sus!

Generaţia de azi…

Generaţia de azi are multe lucruri, şi cele mai multe încep cu „I" (iPhone, iPad etc). Totul concentrat la persoana întâi. *Generaţia de azi cuprinde tineri insensibili la păcat, la Evanghelie, la Dumnezeu. Sensibili doar la nou, la tehnologie, la haine*…

Acest mod nou de a trăi începe să devină tot mai popular chiar şi în adunări. Eşti apreciat dacă ai stil, dacă ai „ceva" ce să araţi, dacă zici ceva ce să impresioneze pe cei de lângă tine. *„Eşti prieten cu noi dacă râzi bine, dacă eşti la curent cu ultimele filme apărute şi dacă asculţi şi ceva mai contemporan"*. Eşti clasificat după pozele care le pui pe facebook şi după numărul de like-uri care îl dai pe zi la „afişările" altora…

Tânărul de azi îţi spune *„nu am timp"* la lucrurile folositoare, uitând să menţioneze că e de 3 ore „online", concentrat pe cei câteva sute de „prieteni". *„Repetiţia de la cor de miercuri merge şi fără mine, eu vin doar duminică seara"* (că *„se iese la opizza, după adunare…"*).

Generaţia de azi e grăbită. A uitat de mult că în viaţă sunt momente când e bine să mergi la pas cu un bătrân. Să auzi de la el despre o altfel de generaţie. O generaţie care nu ştia de „Like"-uri, dar ştia să sară în ajutor. Nu virtual, ci „live"!

Generaţia de azi nu mai citeşte cărţi, ci doar „status"-uri. Dacă o carte de 100 de pagini e prea lungă pe lângă un status de o propoziţie, vă daţi seama ce lungă e Biblia…?

Generaţia de azi stă picior peste picior la predică şi speră că rugăciunea nu va dura mult. îi lipsesc şerveţele, pentru că oricum nu are de ce să plângă pe genunchi… Ar vrea binecuvântare în ziua nunţii, dar uită că binecuvântarea nu se primeşte când sms-urile din telefoane poartă amprenta unui cuget pătat…

Generaţia de azi ar vrea totul aici şi acum, dar fără sacrificiu. Generaţia de azi nu a trecut pe la vreun spital de multă vreme… Şi nici nu a văzut copii orfani prea des… Nici poze cu o bătrânică care aşteaptă în lacrimi o mână de ajutor…

Generaţia de azi e generaţia care mestecă gumă în timpul propriului *program* de botez. E generaţia care are mereu pe buze cuvintele *„interiorul contează, frate*!". E generaţia care înainte să cânte soloul din faţă, stând în faţa oglinzii de acasă îşi imaginează deja

aprecierile pentru rochia/costumul ce tocmai le-a cumpărat şi le va prezenta cu ocazia asta…

Generaţia de azi e generaţia despre care Domnul Iisus spunea: (*Luca 18*: *8*) „*… Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ*?"

Generaţia de azi are nevoie de o schimbare radicală!

O schimbare care să îi ducă pe tineri pe genunchi, cu ochii în lacrimi… Şi de acolo, în picioare, la slujire, dar la o slujire în ascultare. O schimbare care să îi facă conştienţi că păstrarea unui cuget curat e o luptă deosebit de grea… dar şi deosebit de binecuvântată!

Generaţia de azi are nevoie de trezire! Dar nu o trezire despre care se cântă la infinit, ci o trezire reală! Acea trezire prin care să se vadă că eşti din „generaţia" Mântuitorului şi la şcoală, şi la facultate. Trezirea aceasta aduce cu ea un foc, şi dacă porţi acest foc în tine nu te vei ruşina de Dumnezeu niciodată! Focul luminează! Iar o lumină a Domnului nu va sta ascunsă, ci va străpunge întunericul păcatului, aducând dorinţă de schimbare în inimile celor din jur.

„*Faci parte din generaţia de azi*? *Trăieşte altfel şi vei fi un model*…

…pentru generaţia de azi!"

Profilul de Facebook în ultima vreme am descoperit, cu îngrijorare, că tot mai mulţi tineri, din diverse adunări din întreaga ţară, au un anumit „profil" la adunare şi cu totul alt „profil" pe Facebook.

Dragilor, ce dorim să expunem? Trupul nostru sau caracterul? Exteriorul care trece sau interiorul care rămâne veşnic? Ţinuta deocheată sau o inimă smerită care arată în exterior simplitatea şi sfiala?

Aş dori să meditaţi mai mult la următorul lucru: *Dacă îmbrăcaţi fiind cu ţinuta cu care pozaţi pe facebook*, *v-ar fi ruşine să apăreţi în adunare între fraţi şi surori la părtăşie*, *atunci pocăinţa voastră e sub un mare semn de întrebare*…!

Dragilor, *binecuvântarea în viaţă ţine foarte mult de ce vrem să arătăm şi de ce fel de model suntem pentru alţii*… Trăim într-o lume care se bazează pe CE AI, pe când Iisus pune accent pe CE EŞTI. Şi nu uita, cam ce arăţi, aceea şi eşti…!

Profilul de facebook minte întrucât arată fetele în felurite prezentări de vestimentaţie, dar trebuie să ştiţi, fetelor, că băieţii cuminţi preferă poze cu voi la spălat de vase sau la călcat de haine (sau

hărnicia nu-i mai la modă, nu?)

Profilul de facebook minte întrucât arată băieţii lângă BMW, cu ochelari de soare şi gelaţi pe cap, dar trebuie să ştiţi, băieţi dragi, că fetele serioase preferă un preot în casă şi nu un astfel de „tip”…

Profilul de facebook minte întrucât arată ieşirea la Mall cu prietenii, dar trebuie să ştiţi, dragi tineri, că în viaţă contează mai mult „ieşirea” la rugăciune cu adunarea…

Profilul de facebook minte întrucât arată mereu poze din concedii şi vacanţe, dar trebuie să ştiţi, dragilor, că în viaţa trăită lângă Dumnezeu rareori ai timp şi pentru concediu, şi vacanţă nu luăm decât în veşnicie, dacă L-am slujit pe El cu toată inima…

Profilul de facebook minte întrucât arată mereu like-uri şi comment-uri siropoase, dar în viaţa de credinţă aprecierile sunt rare şi „commenf-urile nu te ridică în slăvi.

Profilul de facebook mai spune însă şi adevărul!

Observi ce muzică ascultă tinerii în timpul liber, te uimeşti de câte filme au timp să vadă, rămâi marcat de ce prieteni au, şi te întrebi oare ce va fi cu generaţia de mâine…?

Vă sugerez dacă folosiţi facebook să-l faceţi cu un singur scop: răspândiţi Cuvântul şi mărturia unei vieţi lângă Dumnezeu într-o lume stricată! Dacă nu puteţi face asta, închideţi-vă contul! Veţi fi mai liniştiţi şi fără riscuri de a alege greşit…

Şi nu *uitaţi*, camera *video* a *lui Dumnezeu din Psalmul 139, verifică şi profilele de Facebook*!

Psalmii 139: 1 „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti.

Psalmii 139: 2 ştii când stau jos şi când mă scol, şi de departe îmi pătrunzi gândul. „(…)

Psalmii 139: 23 „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile!

Psalmii 139: 24 Vezi dacă sunt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veşniciei îi”.

„Sunt aici…”

Ascultam de ceva vreme, într-o adunare, o cântare interpretată de grupul de tineri, al cărei refren spunea astfel:

Sunt aici, stau la dispoziţia Ta, Sunt aici, dorind să fac doar voia Ta, Sunt aici, şi vreau chemarea să-ţi urmez Iată-mă, sunt aici…!

Cântam şi eu cu ei când, deodată, m-am oprit şocat. Mi-am dat

seama ce cântam… M-am uitat la tineri şi mi-aş fi dorit să se oprească şi ei. Dar nu au făcut-o… M-am întrebat atunci dacă chiar credem ceea ce cântăm… Când m-am ridicat să propovăduiesc Cuvântul Domnului, am început cam aşa:

„*Sunt aici*”, au răsunat catacombele de glasurile creştinilor şi, la scurt timp, arenele romane erau pline de sânge…

„*Sunt aici*”, a spus-o David Brainerd, şi Dumnezeu i-a arătat triburile de indieni care se îndreaptă spre iad şi care au nevoie de un vestitor al Evangheliei…

„*Sunt aici*”, a spus-o Hudson Taylor şi a plecat în China pentru o viaţă de sacrificiu…

„*Sunt aici*”, a spus-o şi David Livingstone, pe genunchi, în coliba lui din Hala, la finalul misiunii din Africa…

„*Sunt aici*”, a afirmat şi George Müller, şi Dumnezeu i-a încredinţat orfanii Angliei.

„*Sunt aici*”, a strigat Jim Elliot plecând spre triburile Auca, şi la scurtă vreme a fost răpus de săgeţile celor pe care i-a iubit până la moarte…

„Sunt *aici*”, spunea fostul meu învăţător de Şcoală Duminicală… Şi Dumnezeu i-a arătat milioanele de indieni care au nevoie de Evanghelie.

„*Sunt aici*”, spunea o tânără, în urmă cu câteva luni, şi Dumnezeu i-a dat un soţ fără mâini şi fără picioare.

„*Sunt aici*”, spunea şi Ana-Maria din Ipoteşti, în 2007, iar Dumnezeu a luat-o Acasă la 18 ani. Mii de tineri i-au citit mărturia şi au rămas mişcaţi de slujirea ei…

Mai fredonezi aceste versuri…? Dacă te-ai oprit ca şi mine, hai să reluăm cântarea, dar cu lacrimi… Pentru că ceea ce cântăm azi, s-ar putea să fie o realitate mâine. Sau… o auto-înşelare…

Să fii gata…! Pentru că atunci când Dumnezeu va dori să te trimită, poate nu va fi duminică, poate nici nu va cânta corul de tineri, dar vei auzi un glas duios întrebând: „Mai eşti aici?”

Iar eu aş dori să răspund cu sinceritate: Da…

Cum să-ţi creşti copiii în pustie?

Cu burduful pe umăr şi cu Ismael de mână, Agar pleca cu lacrimi în ochi pentru a doua oară de la stăpânii ei. De data aceasta fără cale de întoarcere… Apucă drumul pustiei cu speranţa că undeva, într-o zi, va găsi nişte stăpâni mai buni…

Curând, speranţa ei începu să pălească, făcând loc dezamăgirii. Depăşită de situaţie, roaba lui Avraam nu a înţeles că pentru a-ţi creşte copilul în pustie, e nevoie să-l arunci în braţele Domnului, nu sub un tufiş…!

E adevărat, tufişul ţine de umbră, dar… nu de sete. Cu speranţa către un viitor mai bun, deseori facem şi noi asta pentru copiii noştri. Luptăm o viaţă întreagă să-i ţinem sub confortul tufişului, uitând că dacă nu sunt în braţele Domnului, umbra e degeaba… Uităm că e diferenţă între a „purta de grijă" şi a „oferi totul pe tavă"…

Şi de atâtea ori tufişurile astea ale pustiei, credem noi că sunt soluţia unei trăiri de clasă, uitând însă că ele, nici pe departe, nu se compară cu braţele purtătoare de grijă ale Marelui Stăpân!

În al doilea rând, Agar nu a înţeles că pentru a-ţi creşte copilul în pustie, e nevoie să-l ţii de mână, nu să stai la distanţă de el…!

v.8 – „Scoală-te, ia copilul şi ţine-l de mână; căci voi face din el un neam mare".

Întotdeauna după ce ai aruncat copilul sub tufiş, urmează „depărtarea, distanţarea de acesta" (v. *16 „şi s-a dus de a şezut în faţa lui la o mică depărtare de el"*). Sunt taţi care vin seara târziu de la muncă şi pleacă dimineaţa devreme, în felul acesta întâlnindu-se cu fiul sau fiica, cel mai probabil, în weekend. Auzisem de părinţi care îi lăsau copilului bilete de genul: *„Mâncarea e în frigider. Ne vedem deseară"* (şi asta dacă îl mai găseau treaz…)

Când copilul îţi vine acasă când vrea el, când iese din casă fără să-ţi spună unde pleacă, să nu uiţi: tu nu-l mai ţii demult de mână… Când colegul de clasă îi este mai bun prieten ca tata sau mama, tu, ca părinte, eşti deja undeva în spate… Spunea o fetiţă: *„Taţi, cât câştigi la lucru că lucrezi aşa de mult, şi de mine nu ai timp deloc? „10 $, draga mea, pe oră!" răspunse tatăl. „Taţi, dacă îţi dau 10 $, ai timp şi pentru mine o oră*:

Tată şi mamă, copiii au nevoie ca *tu* să-i ţii de mână… să se ştie în siguranţă lângă tine, să adoarmă în braţele tale, povestindu-le astfel despre Iosif, Timotei şi Estera, şi nu calculatorul despre Tom şi Jerry sau despre alţii… să mai audă cântându-se: *„Am o inimă micuţă"* şi acasă, nu doar la Şcoala Duminicală, să doarmă cu *Biblia povestită copiilor* în mână, şi nu cu telecomanda de la TV…

În al treilea rând, pentru a-ţi creşte copiii în pustia acestei lumi, trebuie să înţelegi că Dumnezeu îţi arată izvorul, dar nu îţi umple

burduful cu apă…!

V. *19 – „Şi Dumnezeu i-a deschis ochii şi ea a văzut un izvor de apă*; *s-a dus de a umplut burduful cu apă şi a dat copilului să bea*”.

Cred că nu există mai mare tragedie decât să mori de sete lângă un izvor cu apă… Cu ochii noştri orientaţi spre cele materiale, e atât de greu să mai vedem izvoarele de har lângă noi din care e necesar să ne adăpăm copiii…

Noi avem în apropierea noastră atâtea izvoare binecuvântate, dar de multe ori ne e greu să ne umplem burdufurile cu experienţe ale credinţei din care să bea şi copiii noştri. De atâtea ori Dumnezeu îşi face partea în familiile noastre, dar noi, oare, ne-o facem…?

Trăim în pustie azi. Diavolul e mulţumit dacă-ţi laşi copilul la umbra lucrurilor materiale şi dacă tu stai la distanţă, fără să-i dai apă. E mulţumit dacă foloseşti mereu zicala: „*Măcar să aibă el*, *dacă eu n-am avut*…”. E mulţumit chiar dacă sunt izvoare lângă tine, dar tu şi copiii tăi nu beau din ele…

Însă, *dacă dorim ca arşiţa pustiei să nu ne doboare familiile*, *haideţi să ne mai ridicăm încă o dată*, *să micşorăm distanţa dintre noi şi copiii noştri*, *luând mânuţa lor plăpândă într-a noastră şi să mai umplem burdufurile cu lacrimi din izvorul altarelor familiale*, *iar copiii să vadă în noi*, *părinţii*, *că ne luptăm să-i ţinem în viaţă pentru Christos*!

Să spunem (şi să facem) ca poetul:

Doamne, *mai mult decât apă şi pâine*, *mă rog şi eu pentru casa mea de azi şi de mâine*.

Pentru a-i mei care sunt, *pentru a-i mei care vor veni pentru că ştiu că nu departe*, *într-o zi*.

Mă vei întreba:

„*Unde-ţi este casa pe care ţi-am încredinţat-o*?”

Iar eu vreau să-ţi răspund:

„*Doamne*, *iat-o*!”

Şi Tu să-i treci pe toţi la dreapta Ta.

Benone Burtescu – „Toată casa mea…”

Paradoxul creştinismului actual

Paradoxul creştinismului actual este că vrea biruinţe mari cu investiţii minime! Am vrea cu cinci minute de rugăciune să vedem minuni… Cu un capitol de citit din Biblie pe săptămână, am dori să ne împotrivim ispitelor întâlnite în fiecare zi… Cu un program de adunare pe săptămână, ne automulţumim că raiul ne aşteaptă…

Paradoxul creştinismului actual e că investeşte mult în cele de jos, şi totuşi crede ca mari comori îl vor aştepta dincolo!

Am vrea confort aici şi bucurie dincolo… Am vrea să ne ştie cât mai puţini că suntem pocăiţi, dar totuşi să ne cunoască Dumnezeu… Am vrea ca leul de la colectă să aducă mai mult rod decât acei euro puşi la bancă.

Paradoxul creştinismului actual e că se luptă mereu în a împăca firea cu Duhul!

„*Cum o mai duci, frate*?", „*Slavă Domnului, cu Domnul e bine*!", spun creştinii de azi când intră în adunări, dar se salută cu *ce-au* când se grăbesc spre ieşire. Ne lăudăm îmbrăcămintea, casa şi maşina unii altora, dar nu întrebăm de părtăşia cu Dumnezeu de săptămâna trecută. Nu ne uităm duminică dimineaţa când e 9 fără 5 minute, ca să nu întârziem, dar ştim unde e pus ceasul pe perete când e 12 fără 5, şi predicatorul nu dă semne de oboseală…

Paradoxul creştinismului actual e că promite mult şi costă puţin!

Se predică despre harul Domnului, despre iubirea şi dragostea Lui, şi foarte rar despre „*… să-şi ia crucea în fiecare zi şi să mă urmeze*". Se vorbeşte despre o mântuire garantată pe viaţă, şi rareori despre „*… duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur*". Grupul de tineri cântă despre „*ochii-mi plâng neîncetat*", dar lacrimile lipsesc… Pentru că nu ai cum să plângi duminica la închinare, dacă nu ai trăit cu Dumnezeu de luni până sâmbătă…

Dragi cititori, e timpul să trăim o realitate, nu un paradox! *O umblare cu Dumnezeu, nu o experienţă de un program*! *O viaţă pe genunchi zilnică ca să putem sta în picioare în ziua încercării… Un cântec dintr-o inimă curată, nu doar de pe buze…*

Vrei să culegi roadă multă? *începe să investeşti*: *lacrimi, sacrificiu, mijlociri, post, veghere… Şi vei sfârşi cu cântări de veselie*! (*Ps. 126*).

„Oh, Doamne, chiar vrem biruinţe mari! Dar ajută-ne să investim pe măsură…!"

Nevoia de „Ane" şi „Samueli".

Trăim vremuri în care vrem Samueli, ca răspuns la rugăciune, dar ne rugăm puţin şi fără lacrimi… Nu mai luăm hotărâri înaintea Domnului, pentru că hotărârile adevărate costă… Nu ne mai vărsăm sufletul înaintea Lui, ca nu cumva Eli din adunare să ne judece greşit… Nu prea mai avem feţe schimbate când ne ridicăm de pe genunchi,

pentru că am stat acolo poate de formă, uneori…

Avem prea puţine Ane în adunări. Şi pe cele pe care le avem le judecăm că prea zic „*Amin*" sau „*Aleluia*"… Că prea plâng la rugăciune şi că prea se roagă cu foc… Că prea îşi doresc Samueli pe care să îi închine Domnului. Uităm ca Penina nu a adus niciun Samuel la Templu, ci doar Ana!

Şi *Samuelii se răresc pe zi ce trece*. Le dăm copiilor telefoane de mici, laptopuri când sunt deja la ciclul primar, dar nu le mai cumpărăm „*Biblia povestită copiilor*". Sau dacă le-o cumpărăm, uităm să le-o citim zilnic. Uneori nu îi ducem la Templu, de frică, ca nu cumva un Eli să se lege de ei. Le facem rost de haine, dar nu de biserică, ca Ana, ci ca să fie mai prezentabili la grădiniţă şi la şcoală.

Samuelii de azi când recită o poezie în faţă provoacă râsete coriştilor, dacă se încurcă la vreun vers. *Samuelii de azi*, învăţaţi de Ana să cânte o cântare în faţă, sunt trataţi cu ironie, dacă falsează. *Samuelii de azi*, dacă ştiu prea multe versete la grupa de copii, sunt priviţi ciudat de către cei care ştiu bine personajele din desene animate…

Mi-e dor de Samueli, de copii care să mai audă vocea lui Dumnezeu de mici, iar atunci, cu siguranţă, aceştia *vor fi mijlocitorii de mâine*. Nu se vor pricepe poate să fie stilaţi, să impresioneze la vreun solo, dar se vor pricepe să aducă jertfe, aşa cum cere Biblia, cu smerenie şi ascultare. Vor merge în Chiriat-Iearim la cei cu inima împărţită şi fără lacrimi în ochi pentru a le zice că au mers 20 de ani degeaba la biserică, că pot avea chivotul în Templu şi să ajungă în iad, dacă nu se pocăiesc.

E nevoie de Samueli care să ducă poporul la Mipta pentru a mai pune pietre de aducere aminte (nu când e gata vila sau când e cumpărată o maşină nouă, ci când se văd roadele unei umblări cu Dumnezeu).

Dacă aveţi Ane în adunare, preţuiţi-le! Dacă le vedeţi zăbovind în rugăciune, când alţii stau cu ochii deschişi, nu le judecaţi. Nu! Pentru că vor intra într-o zi cu un Samuel în braţe, din care nu îşi vor dori să facă un avocat sau doctor, în primul rând, ci un copil de Dumnezeu!

Şi mare va fi ziua când Samuel va veni în fugă la vreun Eli şi îi va spune de o voce pe care a auzit-o. Apoi, undeva în noapte, o ruga sinceră va zgudui văzduhul: „*Vorbeşte, Doamne, că robul Tău ascultă*…!"

ŞI *VOCEA* aceea, fiţi siguri, va vorbi!

„Trăind pe pământ mai aproape de cer…

În dragostea dintâi *în dragostea dintâi* rugăciunea nu e cronometrată şi nici privită ca o normă ce trebuie făcută în fiecare zi…

În dragostea dintâi cânţi tu mai mult ca Winamp-ul şi o faci din toată inima, având în spate o viaţă de neprihănire, ca să-ţi stea bine cântarea…

În dragostea dintâi nu faci contabilitate la ce şi cât ai lucrat pentru Domnul, pentru că oricât ai face nu ajungi la preţul plătit de Mirele tău pe Calvar…

În dragostea dintâi nu-L trimiţi pe Domnul în vizite la spitale, la orfelinate şi la azile, ci mergi tu…

În dragostea dintâi întâlnirea cu Domnul de la adunare nu e o plictiseală, ci o bucurie. Şi o bucurie care nu se termină la 12 fix duminica dimineaţa, ci continuă toată săptămâna…

În dragostea dintâi te bucuri mai mult de o seară de rugăciune, decât de un telefon mobil sau de un laptop nou…

În dragostea dintâi nu te bucuri când adunarea e în renovare, motivându-te că „avem şi noi concediu". Nu, dragostea nu îşi ia vacanţă de la a-L adora pe Dumnezeu! fiecare zi!

În dragostea dintâi nu pui preţ pe ceea ce ai, ci pe ceea ce eşti, întrucât „*dragostea este îndelung răbdătoare*, *este plină de bunătate*; *dragostea nu pizm mete*; *dragostea nu se laudă*, *nu se umflă Je mândrie*, *nu se poartă necuviincios*, *nu caută folosul său*, *n* „*se mânie*, *nu se gândeşte la rău*, *nu se bucură de nelegiuiri*, *ci se bucură de adevăr*, *acoperă totul*, *crede totul*, *nădăjduieşte totul*, *suferă tot*ul (*1 Corinteni 13*: *4 – 7*)

În dragostea dintâi nu te aprinzi repede la ceartă, nu te bucuri de necazul celui de lângă tine *fi* nu te ocupi cu veşti rele, ci cu adevărul…

În dragostea dintâi poţi privi *pe* oricare din adunare în ochi, şi cu o inimă c-irată să-i doreşti mai multă binecuvântare decât ai tu…

Mai eşti în dragostea dintâi, *sau ai părăsit-o*…?

Când nu mai eşti în fa, orice ai face să o înlocuieşti, va suna a gol. Şi tare a gol suni când spui „Pace! către un frate, după ce te-ai certat cu soţia… Sau când vorbeşti mult şi n-ai nimic de spus. Sau când întinzi mâna la colectă cu pumnul strâns şi pui doar 1 leu.

Sau când…

În dragostea dintâi vrea Mirele să ne găsească când vine după

noi să ne ducă la Nunta din cer…!

Dacă ai părăsit-o, porneşte de azi în cea mai preţioasă căutare, şi după ce o vei găsi, nu o mai da pe nimic trecător… Pentru că e veşnică…!

Lucruri bune, dar fără valoare…

E superb albumul tău de poze, dar e fără valoare dacă nu ai şi poza de la botez în el…

E impresionantă biblioteca ta de cărţi, dar e fără valoare dacă nu ai Biblia în ea…

E frumos covorul din dormitor, dar e fără valoare dacă nu a suportat greutatea genunchilor tăi, în fiecare zi…

E de admirat munca ce o depui zilnic, dar e fără valoare dacă nu munceşti pentru El nimic… E un har măreţ dacă ai un venit lunar, dar nu uita că banii tăi nu au nicio valoare dacă nu ai hrănit niciun orfan cu ei…

E de apreciat cât ai câştigat până acum, ca urmare a muncii tale, dar ce folos, dacă nu ai „câştigat" şi veşnicia…

E de mirare cât de multe haine ai, dar totul e fără valoare dacă nu ai îmbrăcat măcar un sărac cu ele…

Probabil ai mâncat multe specialităţi de mâncare, dar ce folos dacă nu ai mâncat din Pâinea Vieţii…

Nu are nicio valoare faptul că te-ai întâlnit cu oameni mari, dacă nu L-ai întâlnit pe Iisus Cristos… Sunt fără valoare toate excursiile în care ai fost, dacă nu ai trecut pe la Cruce…

Sunt fără valoare toate diplomele tale dacă nu vei trece marele examen: răpirea credincioşilor la cer… Sunt fără valoare toate nunţile la care ai participat, dacă nu vei participa la Nunta din Cer…

Sunt fără valoare toate peisajele pe care le-ai văzut sau pe care le vei vedea, dacă nu vei vedea Marea de Cristal şi Cetatea Sfântă… (Apocalipsa 21: 10)!

Nu aştepta

Nu aştepta Crăciunul ca să vizitezi un azil de bătrâni sau un orfelinat. Gustul portocalelor e mai dulce când nu sunt doar sărbători şi tradiţii, ci vizite neaşteptate. Şi lacrimi pe feţele celor surprinşi de aceste vizite…

Nu aştepta să fii milionar ca să ajuţi pe săracii de lângă tine. Iisus nu se uită la cât dai, ci la cât îţi rămâne după ce dai! Bogaţii au dat mult pentru că aveau acasă mai mult. Văduva a dat tot şi nu a rămas cu nimic aici jos. Şi asta a contat…

Nu aştepta necazul ca să te pleci pe genunchi. Nici perfuzii ca să ridici mâinile spre cer. Umblarea cu Iisus şi când îţi merge bine e o raritate… Că la rău, şi ateul strigă spre cer.

Nu aştepta cerul trăind pentru pământ. Bogatul din pildă a sperat la rai uitându-se toată viaţa la costumul şi pantofii lui, nebăgându-l în seamă pe Lazăr. Lazăr n-a avut pentru ce să trăiască aici jos, prin urmare i-a rămas doar cerul. Şi când îţi rămâne doar cerul, n-ai cum să nu ajungi acolo…

Nu aştepta răpirea cu gândul la casa gata. Şi la o maşină mai bună. Sau cu gândul la pensie. Trăieşte în fiecare zi ca şi cum răpirea ar putea fi „Azi”!

Nu aştepta să mori… Pocăiţii nu mor decât o singură dată: faţă de păcat. Şi apoi trăiesc cu Cel care a trăit pentru ei o viaţă întreagă…

Nu aştepta ultima zi din viaţă ca să faci o schimbare radicală… *Ultima zi poate fi azi*… *începe acum*!

Nu aştepta!

Am un vis…

Am un vis… că într-o zi adunările vor fi pline şi joia şi marţea, nu doar duminica seara.

Am un vis… că cerşetorii nu vor mai cere bani prin intersecţii, ci milă de la Tata în adunare.

Am un vis… că tinerii de la balcon nu vor mai avea semnal cu Orange, ci cu cerul…

Am un vis… că vom spune ca Petru: „Argint şi aur n-am, dar ce am îţi dau”, şi nu „Argint şi aur am, altceva nu…”

Am un vis… că fetele noastre îşi vor petrece timpul liber ajutând văduvele bisericii, iar tinerii vor „face sală” crăpând lemnele unei surori în vârstă.

Am un vis… că va fi mai mare înghesuială la adunare la 9 fără 5, decât la ieşire, la 12 şi 5 minute.

Am un vis… că predicatorii nu se vor mai înghesui la amvoanele oraşelor mari din ţară, ci în adunările mici din Oltenia.

Am un vis… că L vom iubi pe Iisus mai mult, şi nu „buzunarul” Lui.

Am un vis… că versul *„şi-o piatra căpătâi de aş avea, tot fericit aş fi”* va fi realitate într-o zi, şi nu coşmar. Acum avem perne în loc de pietre, şi, totuşi, nu suntem fericiţi.

Am un vis… că vom sta mai mult pe genunchi în adunări şi mai

puţin pe bancă sau în picioare.

Am un vis… că nu se va mai cânta „laudă şi închinare", ci „închinare şi… laudă".

Am un vis… că teama de Dumnezeu va aprinde în noi o umblare sinceră cu Creatorul nostru.

Am un vis… că pentru a intra în cercul de prieteni al tinerilor din adunare va trebui să fii un om al rugăciunii, şi nu un „fan" al sportului sau al filmelor.

Am un vis… că un băiat pentru a cuceri o fată nu va trebui să-i arate iPhone-ul nou, ci Biblia uzată (a lui, nu a bunicului său), şi atunci… să vezi „casă pe piatră".

Am un vis… şi mă rog ca el să devină realitate!

„Succes în slujire!"

Cineva mi-a urat recent, cu sinceritate, „*Succes în slujire*!" Am spus în grabă „*mulţumesc*", dar apoi am meditat mai adânc la „succesul" din viaţa lui Iisus şi am descoperit următoarele:

Succes în viaţă e atunci când deşi uşa hanului ţi se închide în faţă şi rămâi cu o iesle, să poţi să ierţi omenirii o astfel de primire…

Succes în viaţă e atunci când părinţii te „pierd", dar nu la Mall sau la picnic, ci în Templu, şi ţie ţi se pare normal să fii acolo…

Succes în viaţă e atunci când în loc să-ţi alegi ca tovarăşi de drum pe cei mai renumiţi doctori, avocaţi, jurişti etc, îţi alegi prieteni nişte pescari, oameni simpli…

Succes în viaţă e atunci când orbii care se întâlnesc cu tine îşi capătă vederea, surzii aud, şi copiii aleargă în braţele tale…

Succes în viaţă e atunci când alţii merg la somn, iar tu mergi pe munte să te rogi, ca a doua zi să ai putere în tot ceea ce faci…

Succes în viaţă e atunci când poţi să plângi cu cei ce plâng, când ceea ce binecuvântezi tu satură pe mulţi, iar cei din jur alergă chiar şi după fărâmituri ale Cuvântului ce curge prin tine şi le poate elibera copilul.

Succes în viaţă e atunci când speli praful de pe picioarele ucenicilor tăi, şi zăboveşti asupra celui mai prăfuit dintre ei, ca să-i mai dai o şansă înainte să te vândă.

Succes în viaţă e când poţi să te rogi în Ghetsimani, chiar dacă cei mai buni prieteni ai tăi dorm lângă tine fără nicio grijă.

Succes în viaţă e să-l priveşti pe Petru în ochi după ce te-a trădat, iar el, mişcat de privirea ta de copil al lui Dumnezeu, să-şi

plângă vina cu amar…

Succes în viaţă e să-ţi poţi binecuvânta duşmanii, când din tine curge sânge…

Succes în viaţă e să mori fără păcat, şi moartea să nu te poată ţine în mormânt…

Succes în viaţă e să pleci într-o zi la cer, chiar dacă n-ai trăit 80 de ani, şi alţii să privească în sus cu dor după tine…

Vă doresc un… astfel de succes…!

Fugiţi…!

Fugiţi de pocăinţa ieftină!

Fugiţi de pocăinţa care promite o viaţă fără necazuri, fără dureri şi fără cruce!

Fugiţi de pocăinţa care nu aduce lacrimi pe obraji, ci râsete, glume şi bancuri. Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa fără post, fără înfrânare şi fără cumpătare! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care nu lasă urme pe genunchi şi care te lăsă să stai comod pe scaun şi să te simţi bine la predică!

Fugiţi de pocăinţa care are o ţinută în adunare şi o altă ţinută pe stradă, care vrea între sfinţi să fie ca sfinţii şi în lume, ca lumea! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa tară smerenie şi fără renunţare, care mereu cere pentru sine şi care mereu arată ce are omul nu ce este omul! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care are un limbaj voalat în curtea adunării şi un limbaj indecent la şcoala! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa fără odăiţă, fără părtăşie, fără dragostea de fraţi! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care cere minimul, când ştiţi bine ce pocăinţă a trăit Iisus: o pocăinţă în care a dat totul!

Fugiţi de pocăinţa care pune mereu preţ pe exterior, pe aprecieri, pe aplauze şi pe laude! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa în care conştiinţa nu vă mustră când păcătuiţi, iar Cuvântul din predică nu vă mişcă când îl ascultaţi! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care pătează ochiul şi apoi mintea şi în timp trupul! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care dă un leu la colecta şi apoi zâmbeşte fericită ca şi cum ar fi făcut cel mai mare favor lui Iisus! Fugiţi!

Fugiţi de pocăinţa care vă cere doar un program de duminică

seara la adunare iar în rest va lasă să trăiţi cum doriţi, fugiţi!

Fugiţi, pentru că aia nu e pocăinţă, ci o religie, iar religia nu te duce în rai!

Fugiţi…

…spre pocăinţa adevărată!

Binecuvântări pentru zilele care ne-au mai rămas…

Vă doresc binecuvântarea simplităţii! într-o lume a luxului, a necumpătării, să fiţi oameni simpli, mulţumiţi cu puţin aici jos, dar nu cu puţin dincolo!

Vă doresc binecuvântarea căii înguste! Nu are asfalt de calitate superioară ca şi autostrada spre iad, mai coboară prin văi şi urcă iar pe munţi, dar are nişte urme pe care putem păşi sigur, că sunt lăsate de Mântuitorul nostru…

Vă doresc binecuvântarea ochilor înlăcrimaţi! într-o lume a râsului, voi să plângeţi de dor după Mirele care a promis că se va ocupa să şteargă fiecare lacrimă. Doar dorul după El ne mai poate ţine încă un an în luptă…

Vă doresc binecuvântarea biruinţei asupra păcatului! Dacă anul trecut ai pierdut vreo luptă, anul acesta poţi să dovedeşti că n-ai pierdut războiul. Doar cei ce biruiesc păcatul îşi pot şterge sudoarea cu bucurie.

Vă doresc binecuvântarea familiei întregite! Dacă aveţi pe cineva plecat de acasă, staţi pe genunchi, dar şi la poartă, şi priviţi cu speranţă în zare. Când va cheltui tot, se va întoarce… şi atunci nu va fi o sărbătoare mai mare ca aceea când veţi sta cu toţi la masă şi veţi înţelege că *„cei ce seamănă cu lacrimi*, *vor secera cu cântări de bucurie*…”

Vă doresc binecuvântarea părtăşiei frăţeşti! în zilele care au mai rămas să nu mai lăsaţi loc liber lângă cel de lângă voi din adunare. Că aici pe pământ nu avem pe nimeni mai drag decât fraţii noştri, cu care azi plângem, dar mâine vom cânta în corul din cer. Şi repetiţiile încep de aici.

Vă doresc binecuvântarea iubirii care nu mai face calcule. Pe viitor să nu mai contabilizam ce facem pentru Iisus pentru că nici El nu ne-a dat iubirea cu gramul. Dragostea dintâi e dragostea care nu foloseşte pixul şi hârtia, ci e cu mâinile pe plug şi cu picioarele în alergare pentru Evanghelie.

Cam atât vă doresc. Dacă le aveţi acestea, veţi vedea că nimic nu

vă lipsește…

La revedere, frați scumpi, în cer!